

POSTMODERNI NAHKIÄINEN

2/21

SISÄLLYSLUETTELO

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Tervehdys Legiolta	5
Opi opiskelusta	6
Lemmikkipalsta	8
Kuka minä oikein olen?	13
Harjoittelukokemuksia Maahanmuuttovirastosta	14
Vuosijuhlien kulisseissa	18
Paskaa vai timanttia?	20
Nefan vieraskirja 10 vuoden takaa	23
Runo	27
Tunnetko nahkiaisen?	28
Nefa goes Kuhasalo	32
Elokuva-arvostelu: Hytti nro 6	33
Tekstaripalsta	35
Nefa appreciation text	36
Jo on aikoihin eletty! (S.H.T.)	38
Juhlaristikko	39
Liity Nefan jäseneksi!	40

JULKAISIJA: Nefa-Joensuu ry

PÄÄTOIMITTAJA: Emmi Mäkelä

KANSIKUVA: Miia Hartikainen

TAITTO: Santtu Heikkonen, Emmi Mäkelä

KARHUKUVITUS: Miia Hartikainen

SPONSORI: TAKU (www.taku.fi)

POSTMODERNI NAHKIAINEN VERKOSSA:

nefajoensuu.net -> Toiminta -> Postmoderni

Nahkiainen

Instagram: nefajoensuu

Facebook: Nefa-Joensuu

PÄÄKIRJOITUS

♪ Mä oon kolmekymppinen, oon kolmekymppinen
Takana on luja putki rilluvuosien
Olen kolmekymppinen, kolmekymppinen
En oo enää kolmekymppinen,
mä oon kolmeykkönen ♪

Paljon onnea Nefa-Joensuu ja Kulo ry! Itse en ole vielä kolmekymppinen, mutta olen kyllä odottanut tätä tilaisuutta oikeasti monta vuotta, sillä tuskin pääsen tästä montaa kertaa elämässä nauttimaan. Mekko ja meikit ovat nätisti odottaneet valmiina H-hetkeä.

Nämä pirskeet eivät olisikaan mitään ilman kimaltavia vieraitaan. Ihmiset ja yhteisöllisyys ovatkin keskiössä niin juhlissa kuin tässä juhla-julkaisusakin. Kuohuvasta, korkojen kopinasta ja tunnelmasta on ihana päästä viimein nauttimaan. Lisävuosi on mahdollistanut entistä upeampien juhlien luomisen – kiitos, huikkea vujutiimi.

Entäpä lehti sitten? Pääsemme kurkkaamaan kulissien taakse, miten vuosijuhlien valmistelut menivät. Itse juhlien tunnelmaa pääsee filistelemään jälkeenpäin Nefan somekanavilla.

Myös meidän kaikkien suosikkimme (tai ainakin minun suosikkini) Salvo Honoris Titulo on äänessä tälläkin kertaa – kenties viheliäisempänä kuin koskaan.

Ja jos pidät eläimistä, katso sivulle 8. Aww!!! Eläimistä myös itse nahkiaiseen pääsemme tutustumaan kunnolla. Mikä otus se oikein on?

Saamme lisäksi kivaa inside-tietoa siitä, milaista voi esimerkiksi olla mediakulttuurin ja viestinnän opiskelijan korkeakouluharjoittelu, ja mihin kaiken hienoon se voikaan johtaa. Juttu on pitkä, mutta siitä on takuulla apua, jos harkkajutut mietityttävät.

Itse en missään nimessä halunnut hukata tilaisuutta lässyttää omista hellistä tunteistani Nefaa kohtaan, varokaa sivua 36. Huumoriakaan ei tästäkään numerosta puutu – katso vaikka sivuille 20 ja 23. Myös toivottu(!) tekstari palsta tekee paluun!

Tuhannet kiitokset TAKULLE, joka avustuksellaan mahdollisti lehden toteutuksen. Useimmat tietävät, ettei Nefa ole aiemmin painattanut lehteään tällä tavoin. Toivottavasti onnistuin ihan ookoosti.

Kiitän myös teistä jokaista, joka muuten osallistui lehden tekoon, auttoi ja kannusti, ideoi ja tieteenkin joka pitää tätä kädessään ja kurkkaa sisälle. Toivottavasti pidit vuosijuhlistamme – oli ilo saada sinut mukaan.

P.S. Bonuksena kivaa tekemistä sanasepoille, s. 39.

Emmi Mäkelä,
Postmodernin Nahkiaisen päätoimittaja

Meikämandoliini jättikokoisen koiran kanssa liittyy tapaukseen sivuilla 8-12.

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Vuoden toinen pj:n palsta miulta, vieläkään ei mukaan valitettavasti tule söpöjä kuvia koirista.

Tämä vuosi on ajallisesti ollut yhtä sokkeloa. Välillä tuntuu, että aika juoksee liian nopeaan ja välillä tuntuu, että kello ei liiku ei sitten ollenkaan. Keväällä jouduttiin vielä etäilemään ja hoitamaan hommia kotoa. Iso kiitos kaikille jaksamisesta! Mahtavaa huomata kuinka mieletöntä porukkaa meillä Nefassa on! Syksyllä onneksi ollaan päästy palaamaan lähemmäs normaalia. Ihana on ollut päästä näkemään vanhoja karhukamuja ja tutustumaan uusiin.

Vuoden aikana on sattunut ja tapahtunut vaikka mitä. Ollaan oltu etänä, päästy lähelle, käytetty maskeja, päästy keikoille, opittu käyttämään zoomia (ainakin melkein) ja halaamaan tuttuja.

Eikä vuosi ole vielä edes ohitse.

Itse olen aina ollut syysihmisiä. Tykkään pimenevistä illoista ja viilenevästä säästä. Kaapista saa kaivaa paksut hupparit ja mukavat villasukat. Syksyyn mahtuu myös paljon loistavia tapahtumia kuten halloween, jota allekirjoittanut joka vuosi juhlii vahingossa sen kolmekin kertaa.

Yleensä heti halloweenin tienoilla rupean tosin odottamaan joulua. Tänä vuonna kumminkin ennen joulukuusen valojen tuijottelua luvassa on jotain muuta ihanaa, sillä vihdoinkin ja viimein pääsemme juhlistamaan Nefa Joensuu ry:tä sekä KULO:a!

Yhteiset vuosijuhlat jouduttiin siirtämään viime vuodelta tälle vuodelle turvallisuuden takia. Vaikka tämä on aiheuttanut lisää työtä mahdolliselle vujutiimillemme, on tärkeää pitää kaikki turvassa, jotta vastaisuudessa saamme juhlaa isommalla porukalla tärkeitä hetkiä.

Haluankin onnitella lämpimästi sekä Nefa Joensuu ry:tä sekä KULO:a, molemmat

ovat tarjonneet minulle unohtumattomia hetkiä ja seikkailuja viimeisen neljän ja puolen vuoden aikana.

On ehditty reissata niin Prahaan kuin Tukholmaan, opittu paljon sekä akateemisella tasolla, että myös ihmisenäkin.

Olen ikuisesti kiitollinen kaikille ihmisille (ja eläimille) jotka olen saanut tavata tätä kautta. Kiitos ja onnea!

*Liisa Hyvärinen
Nefan PJ*

TERVEHDYS LEGIOLTA: MANIPULUN PALSTA

Terve terve vaan te kaikki Postmodernia Nahkiaista lukevat!

Meikän nimi on Mani, nimittäin Mani Pulu. Kalevi lupasi kirjoittaa Legion lehteen, joten tottakai meikäpulu sitten kanssa skriivailee teille pienen tervehdystekstin.

Meikäpulu on tosiaan Legio Ostiensis ry:n maskotti ja virallinen spiritualiteettivastaava. Sivussa heitän myös silloin tällöin räppikeikkaa, mutta on toki musiikkiura vähän jäänyt, kun järjestöhommat on niin vieneet mukanaan.

Me törmättiin Kalevin kanssa ensimmäisen kerran viime vuonna Joensuun ainejärjestömaskottien vertaistukizoomissa, ja ollaan sen jälkeen tultu oikeinkin hyväksi ystäviksi. Teillä on kuulkaa komia karhu, pitäkää siitä huolta!

Vaikka kaulassa roikkuvista blingeistä ei ehkä arvaisi, niin meikäpulu on aika lukutoukka. Ja näin Joensuun ainejärjestölehtiin perehtyneenä puluna voin sanoa, että Postmoderni Nahkiainen on kyllä ehdottomasti niiden parhaimmistoa.

Meidän Manipulus-lehtikin on jees, vaikka sitä ei kyllä saa luettua kuin netistä. Nimi sillä on ainakin ihan hiton hyvä.*

(*Mielipiteeseen ei vaikuta mitenkään se, että allekirjoittanut on nimetty lehden mukaan.)

Napatkaa vaan rohkeesti siivestä kaiken maailman kissanristiäisissä ja haalarikansan juoksuissa, Kalevin kaverit on kaikki meikänkin kavereita.

Nauttikaa hei loppuvuodesta ja ladatkaa lomilla akut seuraavaa vuotta varten! Mani out!

\$\$

Mani Pulu

MEDIAKULTTUURIN JA VIESTINNÄN OPINNOISTA VIESTINNÄN ALALLE

Opiskelin vuosina 2014-2020 kulttuurintutkimusta, tarkemmin ottaen mediakulttuuria ja viestintää. Opintojen alkuvaiheessa pääainetta sai vähän hakea, mutta en ole katunut päivääkään valintaani.

Opiskelujen aikana tein kaksikin harkkaa, toisena opintoihin kuuluvan virallisen harkan Joensuun kaupungin viestintätehtävissä kesällä 2018. Gradussani tutkin vinyylilevyjä keräileviä ihmisiä, sillä keräilen itsekin vinyylilevyjä. Kulttuurintutkimuksen yksi isoista eduista on myös se, että omia mielenkiinnon kohteita voi hyvin hyödyntää kandia ja gradua väentäessä.

Lisäksi toimin Nefassa parin vuoden ajan tapahtumavastaavana, ja pestiin kuului toki myös jonkin verran viestintää. Kaiken kaikkiaan opiskeluajoista ja Nefasta on jäänyt lämpimät muistot. Esim. Nefan sitsit ja huikkahölkät olivat sellaisia tapahtumia, joissa oli aina todella hauskaa. Pienen ainejärjestön etu on se, että esim. tapahtumia voi järjestää matalalla kynnyksellä. Monista nefalaisista on tullut minulle myös elinikäisiä ystäviä, jota pidän myös erittäin arvokkaana juttuna.

na juttuna.

Opiskeluajoina perustettiin myös parin muun UEFilaisen kanssa bändi nimeltä (Sulut), jonka kanssa tuli myös keikkailtua Joensuussa ja Nefan tapahtumissa (jee jee menkää kuuntelemaan meidän musaa): <https://open.spotify.com/artist/1KnKDT-KWXelTeInYcg2qvi?si=EvajB763RY6Bq8CRmhsjPg>

”Kaiken kaikkiaan opiskeluajoista ja Nefasta on jäänyt lämpimät muistot.”

Perustettiin myös muutama vuosi takaperin oman vuosikurssilaisen oma podcast, jota me tehdään edelleen. Villapaitaseura-podcastissa puhutaan kaikesta aikuisuuteen liittyvästä meidän näkökulmasta (jeejee tätäkin kannattaa kuunnella): <https://www.instagram.com/villapaitaseura/>

Kuten näkyy, niin opiskelu aika voi olla paljon muutakin kuin pelkkää tentteihin pönttämistä. Vaikka Joensuu on melko pieni kaupunki, voi esim. opiskelukavereiden kanssa saada paljon kiinnostavia projekteja aikaan, jotka ovat eduksi myös työnhaussa.

Opintojen jälkeen työllistyin (korona)keväänä 2020 Tampereen ammattikorkeakoulun opiskelijakunnan viestinnän asiantuntijaksi. Kyseinen sijaisuus päättyi loppusyksyyn 2021, ja toistaiseksi vaikutan taas Joensuussa. Jos musa- ja mediahommat kiinnostaa, niin kannattaa vaikka ottaa yhteyttä!

Juho Kaasinen
NEFALAINEN SINCE 2014

ps tää on hyvä biisi <https://www.youtube.com/watch?v=FTQbiNvZqaY>

OPISKELUSTA KANNATTAA OTTAA KAIKKI IRTTI!

Omat opintoni ovat jo jonkun aikaa sitten päättyneet, mutta vaikka kuinka yliopistossa tehtailin kursseja ja hyviäkin arvosanoja, niillä ei ole kauheasti ollut merkitystä työnhaussa. Oman osaamisen kartuttaminen on tärkeää ja sitä on opintopisteidenkin saamiseksi tehtävä, silti parhaita juttuja yliopistossa olivat muut kanssaopiskelijat.

Muiden kanssa vietetty aika auttoi rentoutumaan ja palautumaan kaikesta sekavasta akateemisesta ei-alkoholipitoisesta sopasta. Yliopistokavereiden kanssa pääsin myös vaihtamaan paljon ajatuksia kursien sisällöistä sekä treenaamaan itseäni kiinnostavia taitoja. Verkostoitumalla löytyi uusia työpaikkoja ja tulihan sitä perustettua pieni yrityskin.

Eihän kaikkea pidä tehdä vain hyöty mielessä. Siksi yritimme kerran purjehtia Pyhäsaareen itse tehdyllä lautalla. Eihän se onnistunut, mutta vieläkin lämmittää mieltä, kun muistelen miten maston kat-

kettua joku ukko tuli meitä moottoriveneellään rousutaamaan.

Ei kannata siis väheksyä tapahtumia tai omaa jaksamista osallistua niihin. Omalta osaltani kun jaksoi lähteä ovesta ulos, jaksoi yllättäen paljon enemmänkin. Muiden kanssa vietetty aika auttoi jaksamaan vielä enemmän. Monet yliopistossa tutuiksi tulleet tyypit ovat olleet hyödyllisiä myös yliopiston jälkeisellä työuralla, kun ihan vain juttelemalla tulee kuulleeksi monista uusista muutoksista ja mahdollisuuksista.

Nyt kun koronarajoitukset pikkuhiljaa raukeavat, on täydellinen tilaisuus löytää ja rakentaa parhaat piirit.

Matias Uski

”Eihän kaikkea pidä tehdä vain hyöty mielessä.”

IHMISEN PARAS YSTÄVÄ

Heippa!

Tässä on pieni 1-vuotias bichon-bolognese nimeltään Maya. Monet luulevat häntä lelu-koiraksi, mutta hän on kyllä ihan oikea. Hän asuu vanhempieni luona Kangasalla, mutta onneksi ehdin välillä häntä näkemään. Maya on hyvin iloinen, vilkas ja utelias tapaus, joka on valmis ystäväystymään kaikkien kanssa. Hän tykkää seurata perheemme jäseniä, rapsutusten saamisesta ja lelujensa retuuttamisesta.

-Anna

Hemuli on nefalaisten kestopuosiikki, 7, 5-vuotias japaninpystykorva.

Pussu ja Hemuli. Pussu on Hemulin poikanen, 3,5 vuotta.

-Eve

Tässä on Essi, 10v. Hän on rakas pieni pallero, jolla on suloinen luonne ja silkkisen pehmeä turkki. Hän rakastaa nukkua pahvilaatikoissa kissoille tyyppilliseen tyyliin. Essi on omaa rauhaansa arvostava, mutta myös hellyydenkipeä kissa. Usein hän hyppää

syliin nukkumaan ja siitähän ei sitten mihinkään liikuta. Kuvassa hän on unisena vallannut minun sänkyäni <3

-Viivi

Tässä kuva mun arjen piristäjästä, Lilosta :)

Lilo on nyt 16vk yorkshirenterrieri ja täynnä intoa maailmaa ja esimerkiksi opiskeluja kohtaan.

-Olivia

Lilla, kiinanharjakoira, synt. 2.2.2019.

Lilla, tunnetaan myös nimillä Lillukka, Lillinkäinen, Lillerö ja Pullero.

Valkea puuterihuisku kiinanharjakoira narttu. Erikoistaitona turkin värin vaihtaminen: syntyi valkoisena mustilla merkeillä, mutta on nykyään lähinnä valkoruskea. Viihtyy erinomaisesti siilin jätöksissä ja muissa koiramaisissa olosuhteissa, silloin ansaitsee myös lempinimen ”katuharjakoira”.

Mitä rakastavin koira omia ihmisiään kohtaan. Saattaa silti töytäistä polveen ruokapöydän alla, jos ei saa haluamaansa evästä. Mamman mussukka. Aina iloinen, paitsi pesun jälkeen. Ei koskaan jätä väliin hyviä aamu-, päivä- tai yöunia: liittyy seuraan välittömästi silloin, kun omistaja menee lepäämään. Ruoka-aikaan aina valmis, yleensä jopa etuajassa. Omanarvontuntoinen. Kiltti. Suuri Metsästäjä: siilien, oravien ja lintujen pahin vastustaja. Suuri on myös egokin: pieni koira, mutta suuri ääni, kun haluaa sitä käyttää. Ulkonäkö usein pettää, tämä kaunokainen osaa kyllä ilmoittaa muille, jos jokin peli ei vetele. Pitäytyy kuitenkin mieluiten rauhanmukaisissa neuvottelutavoissa. Todellinen pusukone niille, kelle haluaa.

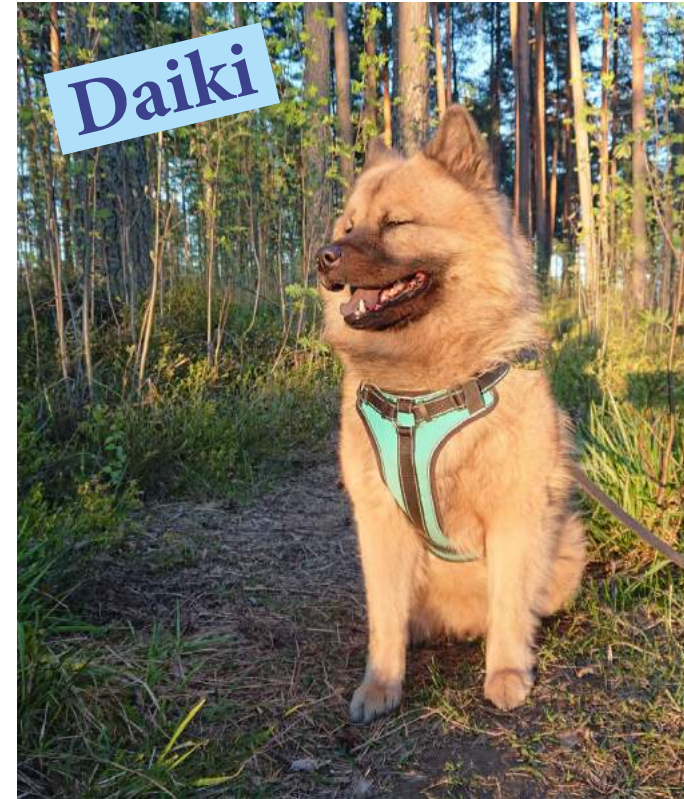
Mukavuudenhaluinen, mutta aina valmis toimintaan, paitsi joskus, kun valitsee mieluummin pötkötellä. Ihana ja tottelevainen lenkkeilykaveri. Jos on kadoksissa, löytyy usein jostain, missä on jotain pehmeää, kuten pyykkivuoresta. Tykkää lämpimästä, kuten omistajansakin. Yöt nukkuu kainalossa.

Lillan ominaisuuksia ja erityistaitoja:

Kahdella jalalla kävely ja tanssiminen, laulaminen, erinomaiset näyttelijäntaidot, dramatiikka, täydellinen syyllisyydentunnon puute, ennakoluulottomuus ruokaa kuin ruokaa kohtaan, sadesään kestävyys, alati heiluva häntä sekä rakkaus likaisia vaatteita kohtaan. Jos sukkahousut löytyvät keittiöstä, niin kannattaa kysyä Lillalta.

Lilla rakastaa keppejä ja omistajaansa. <3 Äärimmäistä iloisuutta, hyvyttä, oikeaa elämänasennetta ja rentoutta huokuva koira, jolta olisi paljon opittavaa!

-Sandra

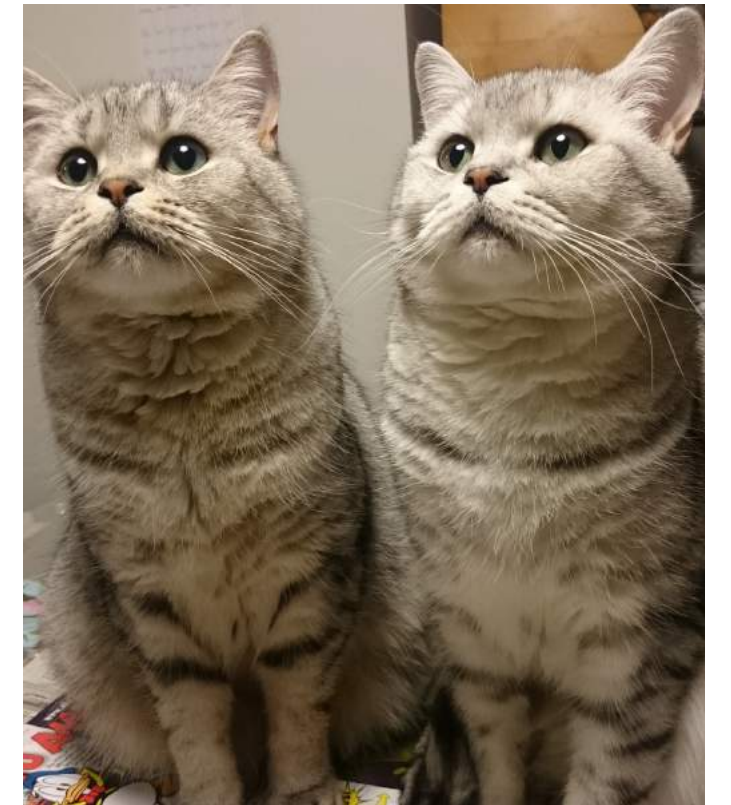

Daiki on pehmeä ja pörröinen 6-vuotias eurasier-uros. Luonteeltaan hän on todella rauhallinen ja mukana hengaava kaveri. Lämpimästä luonteesta ja turkista huolimatta on melko itsenäinen, pitää ylväystään kiinni. Aina menossa mukana, luontainen työnjohtaja ja keittiön päämaistelija. Aktiiviset valvontatehtävät hoidetaan rennossa lepotilassa työntekijöiden välittömässä läheisyydessä.

Daikilla on kumea ja mahtava haukkuaani, jolla hän ilmoittaa olinpaikkaa lähestyville äänille, että täällä hän on. Ääntä ei kuitenkaan nosteta turhaan; työtehtävien välitys alaisille hoidetaan tiiviillä katsekontaktilla, tarvittaessa lähietäisyydeltä, ja äärimmäisessä hädässä katsetta vahvistetaan suuren käpälän asettamisella alaisen kädelle tai polvelle.

Suurinta herkkua Daikille ovat kanatikut ja -fileet sekä mitä nyt omistajilla sattuu lautasellaan olemaan. Sinisestä kielestään huolimatta mustikat eivät ole Daikin ensisijainen ravinnonlähde.

-Mikko

Pilli ja Pulla asuvat Emmen ja Santun luona. Ne ovat 7-vuotiaat scottish straight -veljekset. Molemmat viihtyvät sylissä useasti päivässä ja hautovat kaukosäätimiä.

-Emmi

Pimu on nyt jo edesmennyt päätoimittajan perheen koiraa. Emmi ja Pimu kasvoivat yhdessä isoiksi tytöiksi. Pimu oli karkeakarvainen saksanseisoja, erityisen isokokoinen.

Nykyään perheessä on toinen lintukoiraa, tyttö sekin. Hani on rodultaan bretoni ja varsinainen hienohelma - toisin kuin useimmat koirat, se vihaa kastumista ja menee harvoin uimaan.

-Emmi

Hani

”KUKA MINÄ OIKEIN OLEN?”

Viimeiset vuosikymmenet ovat olleet itseavun tai tuttavallisemmin self helpin luvattua aikaa. Sanomalehdet tuuttaavat lähes päivittäin jonkinlaista ohjeistusta siitä, kuinka jokainen voi kasvaa ja kehittyä ihan omatoimisesti. Sensaatiohakuisten lehtien rinnalle on noussut aina vain vahvemmin myös itseapukirjallisuus, jonka avulla voi tunnistaa idiootteja ympäriltä tai parantaa tuhoon tuomitun suhteita. Ihan itse! Näiden itseapukirjojen ja tekstien tarkoitus on paitsi auttaa ihmisiä arjessa ja omien ominuuksien luonteenpiirteittensä kanssa, myös valmistella meitä erilaisiin tapahtumiin ja asioihin. Ne saavat käsittelemään asioita ja miettimään niitä parhaimmillaan täysin poikkeuksellisesta kulmasta.

Niissä kuitenkin piilee myös ongelma. Suurin osa self helpistä on tarkoitettu eteenpäin suuntautuvaa toimintaa kohti. Ne siis avustavat matkan teon vaiheissa niin sanoakseni. Tarkoituksena on edetä pisteestä a pisteeseen b ja kehittyä siinä samalla; Miten saada ystäviä, menestystä tai valtaa työelämässä (jossa siis tulee jo olla, jotta tästä on jotain iloa), miten korjata suhde (edes se olematon) tai kuinka irtautua jostakin, vaikka uhkapelaamisesta saappaanheitossa. (jok-- mitä?)

Ne eivät puolestaan tuo apua tilanteeseen, jossa matka on jo päättynyt ja sinun tulisi osata suhtautua lopputulokseen. Mitä sitten kun on saanut ystäviä tai sitä valtaa? Mitä kun yhdestä riippuvuudesta on päässyt, siirtyykö se toiseen? Tai...okei suhteen korjauksen jälkeen on ihan hyvä hetken olla myös vaan tyytyväinen.

Ja tästä päästään itse aiheeseen. Opiskeluun ja sen self help -maailmaan. Meillä on lukemattomia ohjeita sille, kuinka päästä siihen kouluun, johon haluaa, saavuttaa se harjoittelupaikka kuin toivoo, opiskella tehokkaammin, kuinka saada parempia arvosanoja, kuinka sanoittaa itsensä tulevaisuutta ajatellen jne. Missään ei kuitenkaan puhuta siitä, mitä sitten kun kaikki on tehty. Opinnot päättyvät, siemaimet valmistujaisissa kuohuviiniä ja sitten se iskee. Huomaat tuijottavasi seinää ja miettiväsi: ”Mitä helvettiä minä nyt teen...”

Missä ovat self help -oppaat valmistuneille tai valmistumiseen?

Jokaisen tulee edetä elämässään eikä vanhaan voi ikuisesti jäädä, mutta olen pöyristynyt siitä, kuinka vähän tähän todelliseen hetkeen meitä valmistetaan. (Toki voi olla, että olet siirtynyt sujuvasti työelämään suoraan tai hieman opintojen kanssa limittäin. Tai olet hakenut jatko-opintopaikkaa tai perustanut vaikka perheen. Thats fine. Siirry seuraavaan kirjoitukseen, tämä on sinulle ajanhukkaa ja ärsyttävää meille, jotka eivät tiedä.) Mutta mitä sitten, jos olet suorittanut mielestäsi kohtuu hyvin. Olet saanut hyvin aikaiseksi asioita ja lopulta, kun opinnot päättyvät ja ne paperit

”Opiskelijoita tulisi valmistaa tehokkaammin siihen henkiseen kuiluun johon valmistuminen usein meidät sysää.”

tulee postissa, et todellakaan tiedä mitä haluat tehdä, kuka oikeasti olet ja minne päin sitä pitäisi siirtyä seuraavaksi.

On mielettömän pelottavaa löytää itsensä tilanteesta, jossa kaikista koulutuksista, työelämävalmennuksista ja opokeskusteluista huolimatta vajoat identiteettikriisiin ja huomaat, että yksi vaihe elämästä on päättynyt mutta se toinen ei tunnu alkavan niin millään. Opiskelijoita tulisi valmistaa tehokkaammin siihen henkiseen kuiluun johon valmistuminen usein meidät sysää. On tärkeää ohjeistaa työnhaku ja jatko-opintoasioissa, mutta henkinen valmistautuminen on vähintään yhtä tärkeää. Meille tulisi opettaa enemmän armoa omia tavoitteita kohtaan ja pitkäjänteisyyttä odottamista kohtaan. Sitä, että joskus hukassa olo on ihan okei. Ja kuinka meidän arvomme ei ole yhtään sen vähempää kuin niiden, jotka ovat opintojen lomassa aloittaneet uraputken jne.

Olkaa siis varovaisia. Ja armollisia itsellenne. Minä en vielä tiedä mikä minä olen tai mitä minun tulisi tehdä. Mutta se on ihan okei. ...suurimman osan aikaa ainakin.

Rajavuori

HARJOITTELUKOKEMUKSIA MAAHANMUUTTOVIRASTOSTA

Olin korkeakouluharjoittelussa kesällä Maahanmuuttovirastossa asiakkuus- ja viestintäyksikössä. Tässä jutussa kerron hieman kokemuksistani ja annan muutaman vinkin harjoittelupaikan hakemiseen liittyen. Haluan omien kokemusteni jakamisella helpottaa muiden harjoittelupaikan miettimistä ja toki myös esitellä, mitä hyötyä kulttuurintutkimuksen koulutuksestani on ollut harjoittelun suorittamisessa.

Aluksi kerron Maahanmuuttovirastosta ja miten päädyin hakemaan sinne harjoitteluun. Avaan myös, miten rekrytointi eteni, millaisia keinoja hyödynsin paikkaa hakiessani, millainen Maahanmuuttovirasto on työpaikkana, sekä mitä olen oppinut ja kokenut.

Mikä on Migri?

Migri eli Maahanmuuttovirasto on julkisen sektorin virasto, joka toimii maahanmuutto-, turvapaikka-, pakolaisuus- ja kansalaisuusasioissa päätöksenteko-organisaationa. Se myös toteuttaa Suomen maahanmuuttopoliittikkaa ja ylläpitää vastaanottojärjestelmää. Harjoitteluni suoritin asiakkuus- ja viestintäyksikössä, jonka tehtävänä on kehittää ja toteuttaa viraston asiakkuutta sekä viestintää. Asiakkuuden osalta tämä voi tarkoittaa esimerkiksi asiakaspalvelua, palvelumuotoilua ja sujuvoittamista - viestinnän osalta puolestaan asiakas-, media-, sidosryhmä- tai sisäistä viestintää.

Harjoittelupaikan löytäminen

Harjoittelupaikkaa hakiessani minulla ei ollut tarkkaa käsitystä siitä, missä haluaisin harjoittelun suorittaa. Minua kiinnostivat todella laajasti kaikki viestinnän ja markkinoinnin tehtävät.

Korona-aikana olin kuullut, että monilla oli haastavuuksia saada edes harjoittelupaikkaa. Tämä asia stressasi minuakin monesti.

Aloitin harjoittelupaikan hakemisen jo marraskuussa 2020 hakemalla muutamia viestintäharjoittelijan paikkoja niin julkiselta kuin yksityiseltäkin puolelta. Pääsin jo tässä vaiheessa yhdessä rekrytoinnissa haastatteluun asti. Lopulta sain kuulla jääneeni toiseksi rekrytoinnissa. Asia harmitti, mutta päätin, että en jää sitä liian pitkäksi aikaa miettimään.

Tämän jälkeen lähetin melkein 30 hakemusta. Lähes puoleenkaan niistä ei edes vastattu tai sain vain automaattisen vastauksen, enkä kuullut niistä sen jälkeen mitään. Keväällä 2021 rekrytointeja alkoi olla taas enemmän ja sain muutamia haastattelukutsuja niin viestinnän kuin markkinoinninkin tehtäviin.

Tiedon Maahanmuuttoviraston harjoittelupaikasta sain JobTeaserin kautta. Kiinnostuin heidän hakukuulutuksestansa ja hain lisää tietoa verkkosivuilta. Panostin hakemuksen tekemiseen jälleen todella paljon. Lisäksi harjoittelupaikkaa hakiessani hyödynsin CV:tä, LinkedIn-profiilia sekä portfolioa, jonka olin tehnyt kyvyt.fi-palveluun. Lähetin hakemuksen tehtävään valtiolle.fi -järjestelmän kautta. Pian sainkin kutsun haastatteluun, joka meni todella hyvin. Jo haastattelun aikana virasto tuntui todella mielenkiintoiselta paikalta ja tuleva esihenkilöni vaikutti erittäin mukavalta. Seuraavalla viikolla haastattelusta sain soiton, että minut haluttaisiin heille harjoitteluun. Olin soitosta todella innoissani. Edellisenä päivänä olin saanut tiedon myös toisesta paikasta, että minut oli valittu tehtävään. Yhtäkkiä olinkin siis etuoikeutetussa tilanteessa, missä sain lopulta itse valita, missä haluan harjoitteluni suorittaa. Päädyin nopeasti siihen tulok-

seen, että suoritan harjoitteluni Maahanmuuttovirastossa, mihin vaikutti niin tuntemukseni haastattelusta kuin työtehtävien monipuolisuuskinkin.

Urakkani harjoittelupaikan metsästyksessä tuli siis päätökseen ja olo oli todella huojentunut sekä innostunut. Panostin hakemuksiin paljon ja yksilöin niitä hakukuulutusten mukaan. Viimein se palkitsi yli puolen vuoden jälkeen. Mielestäni usein hakemusten laatu ei pelkästään riitä. Viestinnän ala on varsinkin niin kilpailtu, että myös määrään joutuu panostamaan. Maahanmuuttoviraston viestinnän harjoittelupaikkaa haki yli 70 ihmistä. Tuntui uskomattomalta, että noin monen ihmisen joukosta juuri minut valittiin. Olinkin ja olen edelleen tästä saavutuksesta todella ylpeä. Sain kehuja hakemukseni rempseämmästä kirjoittautyylistä sekä mielenkiintoisesta portfolioista. Kannattaa siis panostaa persoonalliseen ilmaisutapaan ja oman osaamisen esittelyyn monipuolisesti.

Mitä paikan vastaanottaminen vaati?

Paikkaa varten minulle tehtiin myös turvallisuus selvitys, mikä on hyvin yleinen käytäntö, kun valtiolle palkataan uusia työntekijöitä. Turvallisuus selvityksessä poliisi tarkastaa sinun taustasi erilaisista lähteistä. Tarkoituksena on selvittää, soveltuuko tehtävään ja voiko käsitellä salassapidettäviä materiaaleja. Turvallisuus selvityksessä kesti yli puolitoista kuukautta ja ennen sitä en voinut saada työsopimusta, mikä aiheutti monia käytännön ongelmia myöhemmin.

Harjoittelupaikan vastaanottaminen vaatikin minulta ja puolisolaltani seuraavaksi monia muutoksia. Harjoittelun suorittamista varten meidän piti sanoa heipat opiskelukaverillemme ja muuttaa Joensuusta pääkaupunkiseudulle, sillä Maahanmuuttoviraston asiakkuus- ja viestintäyksikkö sijaitsee Helsingin Pasilassa virastotalossa. Meidän piti siis ruveta etsimään nopeasti asuntoa. Sitten piti miettiä, miten muutto toteutetaan ja millä rahoilla kaikki tämä kustannetaan.

Monia potentiaalisia asuntoja löytyi nopeasti ja saimme paljon yhteydenottoja asuntohakemukseemme liittyen. Lopulta löysimme meille sopivan asunnon, mutta kohtasimme heti ongelman. Asunnon vuokrausta varten tarvittiin ehdottomasti työsopimus, jota minulla ei vielä ollut turvallisuus selvityksen takia. Saimme tiukan aikarajan, johon mennessä todistus tulevasta harjoittelupaikastani piti toimittaa. Onneksi turvallisuus selvitys valmistui juuri ennen takarajaa ja saimme haluamamme asunnon.

Muutto sujui kaikin puolin oikein hyvin, kii-

tos ystäviemme ja perheidemme avun. Seuraavaksi pitikin keskittyä suorittamaan harjoittelu mahdollisimman hyvin. Tunsin paineita siitä, että harjoittelun kesto oli melko lyhyt, minkä vuoksi jouduimme ottamaan myös taloudellisen riskin muuttaessamme. Meillä ei ollut siis tietoa, millä kustannamme elämämme harjoitteluni jälkeen pääkaupunkiseudulla, missä eläminen on Joensuuhun verrattuna paljon kalliimpaa.

Mitä tein harjoittelussa?

Harjoitteluni kesti yhteensä kolme kuukautta toukokuun puolesta välistä elokuun puoleen väliin. Keskeisimpiä työtehtäviäni harjoittelun aikana olivat asiakasviestinnän ja asiakkuuden työtehtävät. Nämä pitivät sisällään sekä sisällöntuotannon nollisia että laajempia suunnittelu- ja selvitystehtäviä, joiden tavoitteena oli saada ohjattua asiakkaita verkkoon, parantaa asiakaskokemusta ja kehittää verkoasiointia. Työtehtäviäni olivat mukavan haastavia ja todella monipuolisia. Jokainen päivä toi tullessaan myös uusia asioita.

Konkreettisia työtehtäviäni olivat muun muassa sosiaalisen median sisältöjen tuottaminen ja julkaiseminen, videoiden editoiminen, kuvanmuokaus, verkkosivujen päivittäminen ja uusien sivustojen suunnittelu sekä rakentaminen, digitaalinen markkinointi Facebookissa ja Googlessa, kyselyjen suunnittelu ja toteuttaminen sekä sisäisen viestinnän sisältöjen, kuten artikkeleiden kirjoittaminen ja intran päivittäminen.

Harjoittelun aikana pystyin myös vaikuttamaan työtehtäviini sisältöön. Meillä oli joka viikko palaveri esihenkilöni kanssa, jossa kävimme edellistä viikkoa läpi. Tässä tapaamisessa pystyin myös ehdottamaan omia mielenkiinnon kohteitani ja kiinnostavia työtehtäviä, joita sitten mahdollisuuksien mukaan pääsin tekemään tulevalla viikolla.

Harjoittelun alusta saakka minut otettiin lämpimästi osaksi työyhteisöä. Minua kohdeltiin samalla tavalla kuin kaikkia muitakin työntekijöitä virastossa. Virastossa vallitsee todella mukava ilmapiiri, eikä esimerkiksi minkäänlaisia hierarkioita ole nähtävissä, vaan kaikkien kanssa on helppo jutella niin tauoilla kuin työasioissakin.

Paskaa vai timanttia?

Tervetuloa *paskaa vai timanttia?* -osioon. Tässä jutussa minä, Santtu Heikkonen, mediakulttuurin ja viestinnän lahja postmodernille universumille, luon katsauksen kauhu- ja roskagenren hieman mainstreamin ulkopuolella oleviin elokuvateoksiin.

Lyhyen esittelyn ja arvostelun jälkeen kiteytän ajatukseni elokuvasta joko paska- tai timanttien muodossa. Toivottavasti löydätte uutta katseltavaa!

Kadaver (2020) – Tarina ihmisten itsekkyydestä

Netflixin uusin satsaus kauhuelokuvien saralla on norjalaisen Jarand Herdalén ensimmäinen pitkä elokuva *Kadaver*, joka yhdistelee draamaa ja kauhua. Elokuva kertoo kolmen hengen perheen elämästä ydinonnettomuuden jälkeisessä maailmassa. Eräänä päivänä perhe saa kutsun näytelmään läheiseen hotelliin, jossa ihmisiä alkaa pian mystisesti katoamaan.

Kadaver ottaa toisinaan ovallisesti kantaa ihmisten luonteeseen ja ydinvoimaan, mutta ei vie viestejään kuitenkaan loppuun

saakka. Monet elokuvassa esitetyt hienot kuvaukset ihmisten ylimielisyydestä ja itsekkyydestä jäävät pinnallisiksi. Samalla tavalla myös *Kadaverin* kauhuelementit jäävät puolitiehen. Kyseisessä patkassa olisi ollut todella hyvät ainekset erittäin kuumottavaan ja jopa veriseen kuvaukseen ihmisten julmuudesta, mutta tällä kertaa hyviä lähtökohtia ei ole kuitenkaan osattu hyödyntää kunnolla, mikä on toki ymmärrettävää aloittelevan ohjaajan kohdalla.

Kadaverin näyttelijänsuoritusketkaan eivät vakuuta. Äidin (Gitte Witt) reaktiot ympärillä vallitseviin tapahtumiin ja jatkuva säntäily paikasta toiseen herättävät lähinnä huvittuneisuutta. Elokuva sisältää kuitenkin muutaman melko brutaalinkin kauhua herättävän kohtauksen, mutta ne eivät kuitenkaan kokonaisuutena sitä pelasta.

Jos kaipaavat jotain pari hyvää kohtausta sisältävää huonoa katsottavaa, mikä ei oikeastaan myöskään naurata, katso *Kadaver* Netflixistä.

Saint Maud (2020) – Taidetta ja jännittävää tunnelmaa

Rose Glassin esikoisohjaus kertoo nuoresta sairaanhoitajasta Maudista, joka tahtoo pelastaa kuoluvan potilaansa kristinuskon avulla. Maud on todella päättäväinen, eikä kaihda mitään keinoja pyrkiessään päämääräänsä. Maudin synkkä menneisyys ja syntyisyys tulee kuitenkin esille, mikä meinaa estää tämän hyvät tarkoitukset ja yhteyden Jumalaan.

Saint Maud luo hitaasti läpi elokuvan mystistä ja jännittävää tunnelmaa. Se yhdistelee hienosti pieniä elementtejä kauhusta kokeettavaan tarinaan ihmisten kuolevaisuudesta. Elokuva ottaa myös taidokkaasti kantaa kristinuskoon ja sen oppeihin.

Saint Maudia voisi sanoa jopa taide-elokuvaksi, sillä se ottaa monia taiteellisia vapauksia esimerkiksi väärinpäin kuvatuissa kohtauksissa. Parasta elokuvassa ovat kuitenkin viimeiset kymmenen minuuttia, jonka aikana kaikki jännite, jota elokuvan aikana on luotu, purkautuu upealla tavalla jättäen katsojien sykkeet korkealle

lopputekstien ajaksi.

Jos tahdot kokea hyvin rakennettua tunnelmaa ja nautit taiteellisista elokuvista, käy katsomassa *Saint Maud* leffateatterissa.

Why Don't You Just Die! (2018) – Huumoria, verta ja korruptiota

Fysiikkaa Joensuussa opiskelleen Kiril Sokolovin esikoisteos *Why Don't You Just Die!* on mustaa huumoria ja verisiä toimintakohtauksia sisältävä speaktaakkeli, joka taatusti herättää katsojissa monenlaisia tunteita aina ällötyksestä nauruun saakka. Elokuvan tarina lähtee liikkeelle nuoren Matvein saapuessa yllätysvierailulle tulevien appivanhempiensä luokse. Matvein tavoitteena on toteuttaa tyttöystävänsä Oljan toive eli päästää päiviltä tämän isä, joka on mätä poliisiapäällikkö.

Elokuva sisältää loistavaa dialogia ja toinen toisiaan hienompia taistelukohtauksia, jotka erot-

luvuoteni kesällä, mutta en silti kannusta ketään tekemään töitä palkatta. Myöhemmin tästä oli kuitenkin minulle hyötyä, sillä pääsin yritykseen palkalliseksi työntekijäksi. Kolmannen vuoden kesällä kokeilin myös oman alan töiden tekemistä freelancerina.

Olen viihtynyt Maahanmuuttovirastossa todella hyvin niin harjoittelussa kuin viestintäassistenttinakin. Suosittelen sitä lämpimästi kaikille humanististen alojen opiskelijoille harjoittelupaikaksi, mikäli haluaa tehdä haasteellista ja monipuolista kulttuuriin, maahanmuuttoon, viestintään sekä asiakkuuteen liittyvää työtä, jolla on yhteiskunnallisesti todella suuri merkitys. Ja tietysti Suomessa erilaisia virastoja on myös paljon muitakin!

Nämä asiat auttoivat ainakin minua harjoittelupaikan metsästämisessä:

- Aiempi oman alan työkokemus
- CV:n ja hakemuksen visuaalisuus sekä erottuva ilmaisutapa tekstissä
- Portfolion hyödyntäminen
- LinkedInin käyttö ja verkostoituminen
- Suosittelijoiden hankkiminen
- Projektinhallintataitojen esiin tuominen
- Käytännön tehtäviin liittyvien kurssien suorittaminen
- Järjestelmällinen työnhakeminen
- Ainejärjestötoiminnasta kerätty osaaminen

Sanctu Heikkonen
Viidennen vuoden opiskelija
Mediakulttuuri ja viestintä

Portfolioon on hyvä laittaa esimerkiksi nahkiaiseen kirjoitettuja juttuja.

Mitä hyötyä humanistisesta koulutuksestani oli harjoittelussa?

Koulutuksestani oli paljon erilaisia hyötyjä työtehtävissäni. Kulttuurintutkimuksen opinnot ovat antaneet minulle hyvät valmiudet ymmärtää maahanmuuttoon, kulttuuriin ja kansalaisuuteen sekä identiteettiin liittyvää käsitteistöä ja rakenteita, joita tarvitaan Maahanmuuttoviraston työssä jatkuvasti. Kulttuurintutkimuksen opinnot ovat myös itsenäisiä ja vaativat projektinhallintaan liittyviä kykyjä, joista on paljon hyötyä tämän kaltaisen viraston työssä, jossa on monenlaisia eri projekteja käynnissä jatkuvasti.

Suosittelen käymään myös osastomme tarjoamia projektiosaamiseen ja käytännön työskentelyyn liittyviä kursseja. Minulle on ollut paljon hyötyä esimerkiksi mediakirjoittamisen, kuvanmuokkauksen ja sähköisen julkaisemisen sekä projektityön kursseista. Sivuaineena olen lukenut myös kauppatieteiden puolelta markkinoinnin ja johtamisen opintoja, jotka ovat kivasti täydentäneet mediakulttuurin ja viestinnän opintoja.

Mitä tein harjoittelun jälkeen ja vinkkejä omista kokemuksistani

Kun harjoitteluni loppui elokuun puolessa välin, sain paljon kiitosta harjoitteluni aikana tehdystä työtehtävistä ja luonteestani. Harjoittelu meni lopulta niin hyvin, että sain loppuvuodeksi viran viestintäassistenttina. Viestintäassistentin työtehtäviini kuuluu paljon samanlaisia työtehtäviä kuin harjoitteluunkin. Suurin ero on kuitenkin siinä, että uusi virkani on vaatinut enemmän vastuuta ja siihen on kuulunut enemmän suunnittelua vaativia tehtäviä. Työtehtävien määrä ja palkka on toki myös lisääntynyt sen mukaan.

Verkostoitumisen merkitys on myös noussut jatkuvasti työskennellessäni virastossa. Suosittelenkin panostamaan siihen jo opiskelun aikana. Itselleni se jäi melko vähäiseksi, mutta siitä on varmasti hyötyä tulevaisuudessa vielä enemmän. Tärkeänä pidän myös sitä, että pyrkii keräämään jo opintojen aikana oman alan työkokemusta edes jollakin tavalla. Itse olin esimerkiksi yhtenä kesänä ilmaiseksi harjoittelussa eräässä markkinointitoimistossa toisen opiske-

KÄPYJEN KERÄILYÄ SEKÄ TARKKOJA TARJOUSPYYNTÖJÄ - VUOSIJUHLIEN JÄRJESTÄMISEEN KUULUU MONENLAISTA HOMMAA

Nefa-Joensuu ry:n ja Kulo ry:n yhteisiä vuosijuhlia vietetään vihdoin pitkän odotuksen ja jännityksen jälkeen Ravintola Sulossa lauantaina 11. joulukuuta 2021. Millainen prosessi Nefa-Joensuun ja Kulon yhteisten vuosijuhlien suunnittelu on ollut? Mitä kaikkea kuuluu vuosijuhlavastaavan tehtäviin? Nefa-Joensuun vuosijuhlavastaava Laura Väänänen kertoo tarkemmin koko vuosijuhlaprosessista sekä siitä, kuinka hän on itse valmistautunut juhlatilaisuuteen.

Nefa-Joensuun vuosijuhlat järjestetään vain joka viides vuosi ja siksi vujut ovatkin harvinaista herkkua. Vuosijuhlilla myös osallistujia on paljon enemmän kuin missään muussa tapahtumassa ja tapahtuma muutenkin eroaa perinteisistä sitseistä ja pikkujouluista todella juhlavalla pukeutumisella sekä herkullisella kolmen ruokalajin illallisella. Nefan vujuja on viimeksi juhlittu vuonna 2015, joka oli juuri ennen kuin itse aloitin opinnot syksyllä 2016. Olen siis odottanut näitä vuosijuhlia oikeastaan koko opiskeluaikani ajan ja siksi on ihan mahtavaa, että olen päässyt näitä itse järjestämään.

Vuosijuhlien suunnittelun aloitimme jo loppuvuodesta 2019, eli kaiken kaikkiaan suunnittelu-prosessi on kestänyt jo melkein kaksi vuotta. Juhlien piti alun perin olla jo loppuvuodesta 2020, jolloin Nefa-Joensuu ry täytti virallisesti pyöreät 30 vuotta, mutta toisin kävi. Hyvää kuitenkin kannattaa odottaa, ja suunnittelun lisäaika on auttanut vuosijuhlatiimiämme suunnittelemaan entistä paremmat juhlat.

Vuosijuhlien suunnitteluun kuuluu todella paljon erilaisia työtehtäviä, ja siksi onkin hyvä, että meillä on kasassa huippu vuosijuhlatiimi, johon kuuluu lisäksi Laura Tolppa, Kirsi Linna sekä Taneli Koirikivi. Tiimityöskentely mahdollistaa sen, etteivät kaikki hommat kasaudu yhden ihmisen niskaan. Vuosijuhlien yhteydessä Joensuussa järjestetään tänä vuonna myös mahtava Kulo-seminaari, jonka järjestelystä vastaavat tiimimme seminaarivastaavat ja apuna toki toimivat sekä Nefa-Joensuun että Kulon hallitukset. Vuosijuhlatiimin tehtäviin on kuulunut juhlien suunnittelu kokonaisuudessaan koristeista juhlapaikan valintaan sekä esiintyjistä markkinointimateriaalien visuaalisen ilmeen toteutukseen. Olemme neuvottelleet eri ravintoloiden kanssa löytääksemme parhaat diilit ja herkullisimmat menut huikeita jatkobileitä unohtamatta. Järjestämme majoitusta Joensuun ulkopuolelta tuleville seminaari- sekä vuosijuhlavieraille ja olemme järjestäneet varainkeruutapahtumia budjetin lihavoittamista varten.

Vuosijuhlien koristeiden sekä markkinointi-

ja somemateriaalien suunnittelussa olemme ottaneet inspiraatiota itse juhlakalusta eli Nefa-Joensuusta sekä Kulosta. Materiaalien väryksessä näkyy Nefan ja Kulon logojen värejä, Nefan logossa esiintyvän karhun inspiroimaa metsäteemaa sekä Kulon logon liekkiä. Koristemateriaaleissa olemme pyrkineet hyödyntämään luonnonmateriaaleja mahdollisimman paljon. Koristekäpyjä ollaan keräilty metsästä ja lasipurkkeja säilytetty lyhtyjä varten. Pinterest on ollut kovassa käytössä ja antanutkin paljon inspiraatiota esimerkiksi pöytäkoristeisiin. Seminaarivastaavamme Kirsi Linna on suunnitellut meille upeat vuosijuhla-merkit (sekä Nefa-Joensuulle että Kulolle omansa), jotka yhdessä seminaarimerkin kanssa muodostavat kauniin ja uniikin kokonaisuuden, jollaista en ole aiakaan itse koskaan ennen nähnyt.

Itse olen aloittanut vuosijuhlille valmistautumisen jo ehkä hieman liiankin aikaisin, sillä tilasin vujumekkonni jo keväällä 2020. Mieli ei kuitenkaan (onneksi) ole ajan kuluessa muuttunut ja olen kyllä edelleen erittäin tyytyväinen mekkovalintaani, enkä malta odottaa varsinaista juhlapäivää, jolloin juhla-mekon pääsee vihdoin ja viimein pukemaan päälle. Toisaalta on ihan mukavakin, että kengät, laukku ja korutkin olen valinnut jo hyvissä ajoin, jotta olen voinut rauhassa keskittyä itse juhlien järjestämiseen, jossa kyllä hommaa riittää. Vaikka tekemistä on ollut paljon ja välillä stressikin on vähän jo päässyt iskemään, on vuosijuhlien järjestäminen ollut todella mukavaa ja monipuolista puuhaa. Oli mahtavaa huomata, että vuosijuhlat kiinnostavat ja kuinka kaikki paikat täyttyivät todella nopeasti. Toivon koko sydämeni pohjasta, että juhlat sujuvat hyvin ja ovat positiivisesti ikimuistoinen kokemus jokaiselle juhlavieraalle.

Laura Väänänen,
Vuosijuhlavastaava/ Nefa-Joensuu ry 2021

Tervetuloa lukemaan jälleen kerran kauhu- ja roskaelokuvista. Tarkoituksenani on tälläkin kertaa säästää teidän aikaanne ja kertoa ytimekkäästi, onko elokuva katsomisen arvoinen eli paskaa vai timanttia. Jätän syvemmät analysoinnit edelleen Teille lukijoille. Toivottavasti löydätte uutta katseltavaa!

Paskat – Vältelkää näitä

Old – but not gold

M. Night Shyamalanin uutukainen *Old* (2021) ei vakuuta millään tasolla. Elokuvasa lomalla olevat perheet joutuvat mystiselle rannalle, jossa aika kulkee eritavalla. Pian perhe huomaa olevansa rannalla loukussa.

Old etenee todella hitaasti, näyttely on karseaa ja juonenkäänteet ovat ennalta-arvattavia ja suorastaan typeriä. Meinas jäänä itseltänikin kesken, mutta sinnittelin. Ei olisi kannattanut.

M. Night Shyamalanin elokuvien taso selvästikin vaihtelee nykyään suuresti. Katsokaa häneltä enemminkin esimerkiksi elokuvat *Split* (2016), *The Village* (2004) ja *Kuudes aisti* (1999).

PASKAA VAI TIMANTTIA?

The New Mutants – idea hyvä, toteutus huono

The New Mutants (2020) kertoo viidestä mutantista, joilla on yli-inhimillisiä kykyjä. Mutantteja pidetään salaisessa laitoksessa vankeina ja paetakseen heidän on kohdattava menneisyytensä ja kykynsä.

Tätä elokuvaa odotin innolla jo pidemmän aikaa. Valitettavasti elokuva joutui tuotantohelvettiin ja se valitettavasti näkyy lopputuloksessa. Ideana kauhusävytteinen X-men-mutanttielokuva kuulostaa suorastaan herkulliselta. *The New Mutants* ei yllä näiden odotusten tasolle. Kauhu jää elokuvassa puolittihen ja juoni rakoilee.

You Can't Kill Stephen King – Piinaakin piinaavampi

Tämän nimiseltä elokuvalta ei paljoa voikaan odottaa. Odotukseni olivatkin nollassa ja silti petyin.

You Can't Kill Stephen King on todella hölmölä huumorilla ja Stephen King -viittauksilla sävytetty kauhukomedia, jossa nuoret kaverukset menevät mökkeilemään järvelle, jonka rannalla asuu Stephen King. Pian nuoret kuolevat yksi kerrallaan.

Kyllä tämän pätkän kerran katsoo ja saattaa jopa muutaman kerran naurahtaa, jos omaa yhtä huonon huumorintajun kuin minulla on. Muista kuitenkin laskea odotuksesi nollan alapuolelle. ”No Stephen Kings were harmed in the making of this film.”

Vihanpidot – sekavia aikoja

Jes, vihdoinkin suomalaista kauhua! No tietenkin se menee pieleen.

Vihanpidot (2020) -elokuvaa odotettiin pidemminkin aikaa monissa leffapiireissä. Valitettavasti tässäkin tapauksessa idea ja toteutus ei kanna loppuun saakka. Elokuvasa on paljon hyvää ja sen glitch-taidetta hyödyntävät kohtaukset ovat toisinaan todella mielenkiintoisia. *Vihanpidot* kuitenkin sortuu hyödyntämään näitä hyviä elementtejä liikaa, minkä vuoksi elokuvan juoni ja kauhun tunne kärsii. Useampi aikataso myös sekoittaa paljon elokuvan juonta. Elokuva tuntuu myös väkisin pitkitetyltä. *Vihanpidot* olisikin voinut toimia paremmin lyhytelokuvana.

Timantit – Katsokaa sen sijaan nämä

I Saw the Devil – brutaali kostotarina

Jee-woon Kimin *I Saw the Devil* (2010) kertoo korealaisesta salaisesta agentista, joka haluaa kostaa vaimonsa murhan keinolla millä hyvänsä. Hän lähtee jahtaamaan sarjamurhaajaa tarkoituksenaan tuottaa tälle niin paljon tuskaa, kuin vain mahdollista.

I Saw the Devil onnistuu kuvaamaan loistavasti tunteita ja tunteettomuutta. Agentin suru ja kostonhalu välittyy katsojalle erittäin tehokkaasti ja sarjamurhaajan tunteettomuus puolestaan herättää kauhua ja inhoa. Elokuva sisältää paljon brutaaleja kohtauksia, joissa sarjamurhaaja ja agentti ottavat verisesti yhteen hienosti toteutetuissa taistelukohtauksissa.

Tätä elokuvaa suosittelen lämpimästi kaikille toiminta-, rikos- ja kauhuelokuvien ystäville. *I Saw the Devil* on korealaista elokuvaa parhaimmillaan.

Candyman (21) – onnistunut uudelleenfilmatisointi

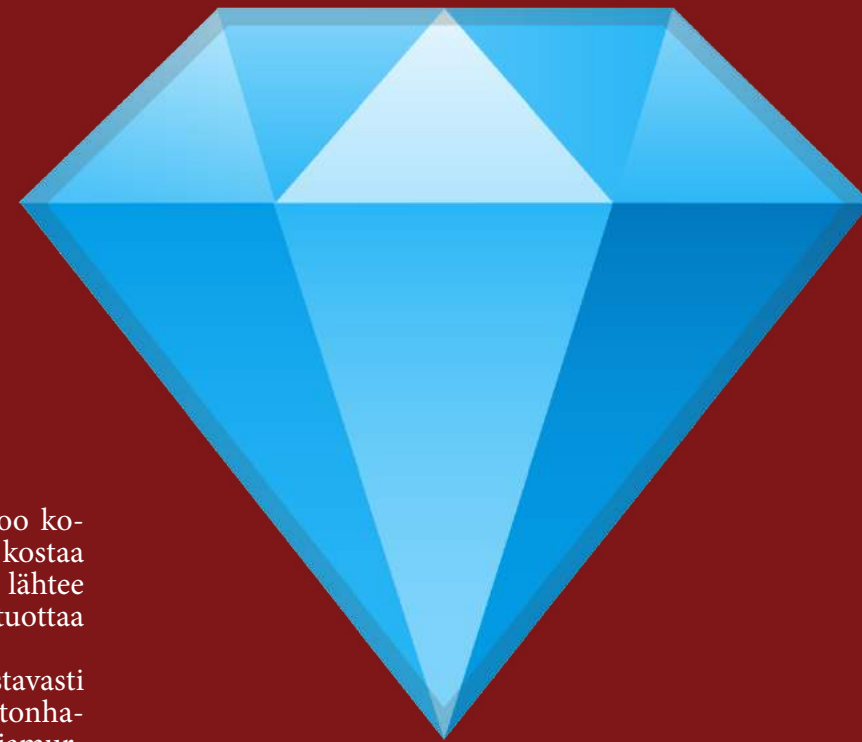
Uudelleenfilmatisoinnit menevät usein pieleen kauhun kohdalla, mutta *Candymanin* (1992) uusien versio onnistuu vakuuttamaan lähes samalla tasolla kuin alkuperäinenkin. *Candyman* (2021) toimii ikään kuin suorana jatko-osana alkuperäiselle elokuvalle, joka kannattaakin katsoa vielä uudemman kerran ennen kuin katsoo tämän päivitetyn version.

Elokuvasa taiteilija **Anthony (Yahya Abdul-Mateen II)** lähtee tutkimaan vanhaa legendaa Candyman-nimisestä hahmosta, joka ilmestyy, kun sanot viisi kertaa hänen nimensä peilin edessä. Jos kutsut Candymanin esiin, hän tappaa sinut koukulla, joka on hänen toisen kätensä tilalla. Anthony haluaa tuoda tätä hahmoa esiin taiteessaan, mutta huomaa pian, että hänen taiteensa kanssa tekemisissä olevat ihmiset alkavat kuolemaan.

Candyman (2021) ei pääse kuitenkaan mystisyydessä tai näyttelijäsuorituksissaan alkuperäisen tasolle. Elokuva kuitenkin käsittelee jälleen osuvasti rasismia ja luokkaeroja samaan tapaan kuin vuoden 1992 versiokin. Surullista huomata, että lähes 30 vuotta sitten käsitelty aihe on edelleen yhtä ajankohtainen kuin silloinkin.

The Dentist – sano AAAAAAA!

Vaimo pettää ja jokaisen puhtaalta näyttävän hampaan alta paljastuu mätää. Vähemmästäkin menee sekaisin!

Vuonna 1996 julkaistu *The Dentist* kertoo hammaslääkäri Alan Feinstonestasta (**Corbin Bernsen**), joka saa selville, että hänen vaimonsa pettää tätä puutarhurin kanssa. Alan ei pysty käsittelemään tätä. Hänellä on myös pakkomielle puhtaita hampaita kohtaan, ja hän vihaa hammasmätää yli kaiken. Lopulta hän menee sekaisin ja kiduttaa hampaiden kautta potilaitaan klinikallaan.

The Dentist on slapstick-huumorilla varustettu verinen pätkä, jonka kruunaa Corbin Bernsenin hupaisa näyttelijänsuoritus. Bernsen näyttlee loistavasti hulluksi tullutta hammaslääkärinä ja onnistuu samanaikaisesti herättämään kauhua ja huumoria puheosuuksillaan ihmisten huonosta hammashygienias-ta.

The Dentist on varma valinta leffailtaan, jos kaivataan hyvää kauhukomediaa. Elokuva on poikunut myös jatko-osan, *The Dentist 2* (1998), joka on myös oikein viihdyttävä tekele! (Tunnetaan myös nimillä *The Dentist 2: Brace Yourself*, *D2: Without Novacaine* ja *The Dentist 2: You Know the Drill*).

Little Monsters – erilainen zombikomedia

Abe Forsythen *Little Monsters* (2019) onnistuu tuomaan tuttuun asetelmaan uuden näkökulman. Elokuvasa rentu muusikko ihastuu siskonpoikansa opettajaan ja lähtee tämän ohjaaman lapsikatraan kanssa luokkaretkelle. Kesken luokkaretken kuitenkin suuri määrä zombeja piirittää heidät.

Little Monsters on loistava komedia, joka hyödyntää kevyesti kauhuelementtejä. Elokuvan huumori kumpuaa lasten opettajan, Miss Carolinen (**Lupita Nyong'o**), halusta suojella lapsia kaikelta pahalta. Hän kertoo lapsille, että zombit ovat vain näyttelijöitä ja niiden ei pidä antaa ottaa kiinni heitä missään tilanteessa. Lapset tietysti kaikessa viattomuudessaan

uskovat tämän valheen ja lähtevät leikkiin mukaan.
Elokuvan loistavan komediallisuuden kruunaa Lupita Nyong'on erinomainen suoritus Miss Caroline-na. Tämä elokuva sopii varmasti myös muillekin kuin kauhun ystäville, sillä se ei mässäile tai pelottele tavalisten kauhuelokuvien tyyliin.

Bad Hair – tappajahiulusisäke janoaa verta!
Vuoteen 1989 sijoittuva *Bad Hair* (2020) kertoo nuoresta kunnianhimoisesta afroamerikkalaisesta naisesta, joka haluaa tv-juontajaksi musiikkitelevisiokanavalle. Unelmansa eteen hänen pitää miellyttää tv-yhtiön johtajia ja ottaa itsellensä hiulusisäke. Tämä hiulusisäke on kuitenkin kirottu ja se kirjaimellisesti janoaa verta!

Bad Hairin komedia on hyvin moniulotteista. Vitsit ovat hyvin kirjoitettuja ja näyttelijät esittävät ne erinomaisesti. Tämä elokuva olisi voinut toimia jopa ilman kauhuaspektia, mutta tappajahiulusisäke vie kuitenkin elokuvan astetta absurdimmalle tasolle, minkä ansiosta *Bad Hair* on todella viihdyttävä ja monitasoinen teos.

Elokuva ottaa *Candymanin* (2021) tapaan kantaa rasismiin ja luokkaeroihin, mutta tekee sen kauhun sijaan komedian kautta. *Bad Hair* tuo uudella tavalla hienosti esille myös afroamerikkalaista kulttuuria.

La llorona – kauhulla sävytetty kannanotto Guatemalan historiaan

La llorona (2019) kertoo koko kansan vihaamasta vanhasta sotarikollisesta, jonka koko perhe joutuu kansan mielenosoitusten kohteeksi. Perhe lukittautuu luksuskartanoonsa, mutta joutuu pian kohtamaan menneisyyden haamut niin metaforallisesti kuin kirjaimellisesti.

La llorona yhdistelee draama-, rikos- ja kauhugenren elementtejä tuoden esiin Guatemalan synkkää historiaa. Elokuva opetti minulle paljon Guatemalasta ja onnistuu osoittamaan tehokkaasti, miten julmia ihmiset voivat pahimmillaan olla.

Suosittelen elokuvaa, jos pitää hieman erikoisemmista kauhuelokuvista, jotka eivät ole säikyttelyä tai brutaaleja kohtauksia toistensa perään. Tätä elokuvaa ei pidä sekoittaa samana vuonna ilmestyneeseen *The Curse of La Lloronaan*, joka on täyttä kuraa.

Santtu Heikkonen
Leffafriikki ja viidennen vuoden opiskelija
Mediakulttuuri ja viestintä

NEFA-JOENSUU RY:N VIERASKIRJAN PARHAITA PALOJA KYMMENEN VUODEN TAKAA

Räppiäiset 9.10.2010 Kirkkokadulla
Tuomas, Tero, Jarkko:

Kiitos sydäntä lämmittävästä vieraanvaraisuudesta ja seurasta, yösiijasta ja ruuasta.

Sääennustus lupasi, että tänä viikonloppuna koko maa kylmenee. Ei tuntunut Joensuussa

Nahkiaispaltsu huoneella 12.10.2010

Muuh, hyvä Nahkiainen tulee, kun neiti päätoimittaja on niin näpsäkkä! -Emma

ps. melkein sataa räntää ulkona

12.11.2010 Abipäivä at Agora

Katja ja Emma pönöttämässä Humiksella ja kertoilemassa kulttuurintutkimuksen ihmeellisestä maailmasta abeille. Jeejee. Ja Kiss-Kiss-karkit ON hyviä, sanoi Emma mitä hyvänsä.

Kiss Kiss karkit on söpöjä, terveisin Mari

HYI

12.12.2010

”Runonlausuntaa sisältäviä viini-iltoja järjestetään tarvittaessa.”

Toimintasuunnitelma mallillaan ja kohta Makaroonikerhon kanssa Nanaan syömään kiinalaista. Lopumetreillä idea viskiä ja viinaa- illasta.

Mari, Katja, Hanne, Eeva, Emma, Juho ja Anu

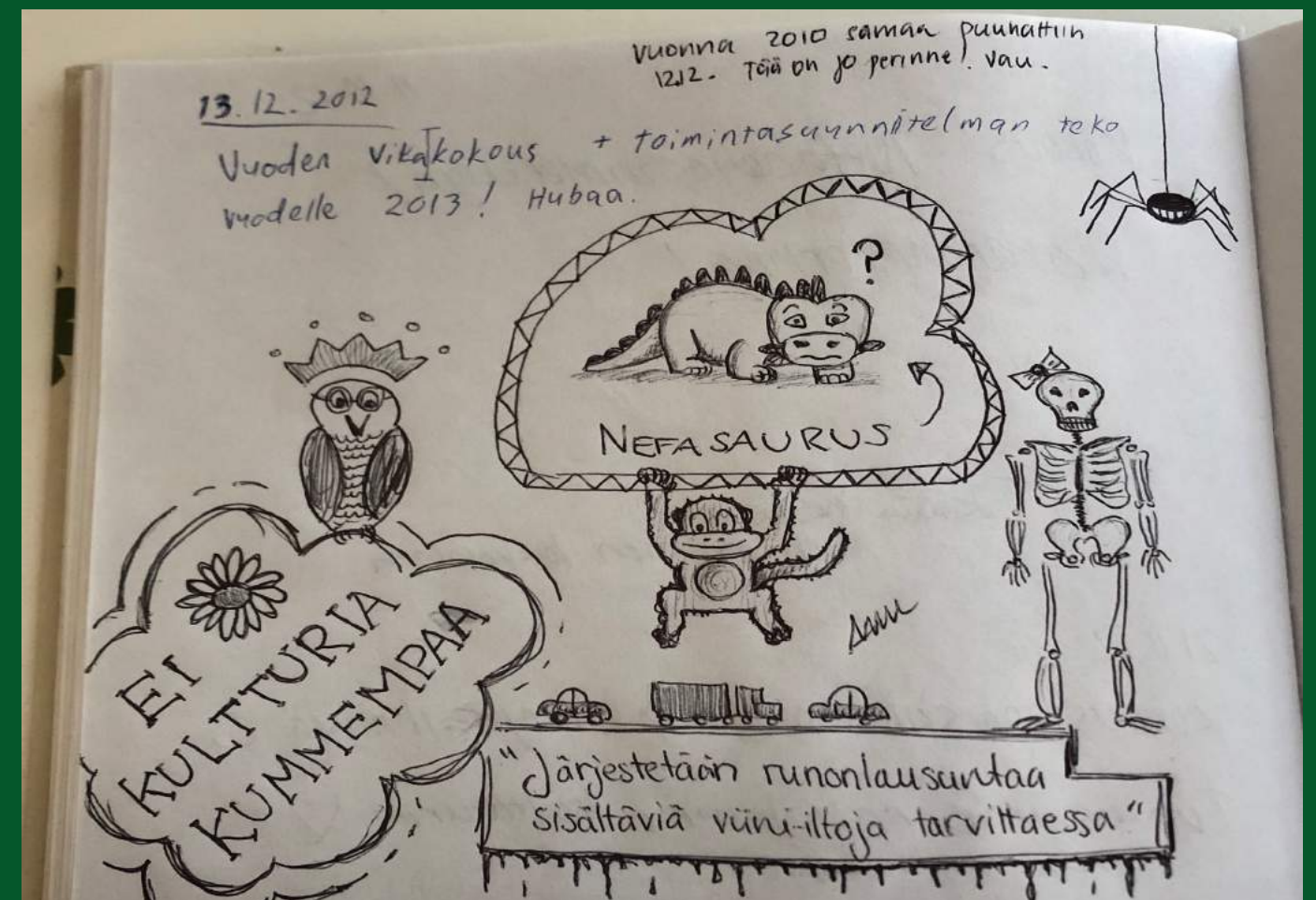
2.2.2011 Räkäposkella 2011

Ekaa kertaa Nefan joukkue PerusTimot osallistui Räkäposkella-hiihtoon. Räkä poskella aamuseiskasta iltaseiskaan sivakoitiin Mehtimäen metsässä suhteellisen hyvällä menestyksellä. Huone toimi hiihtäjien varikkona.

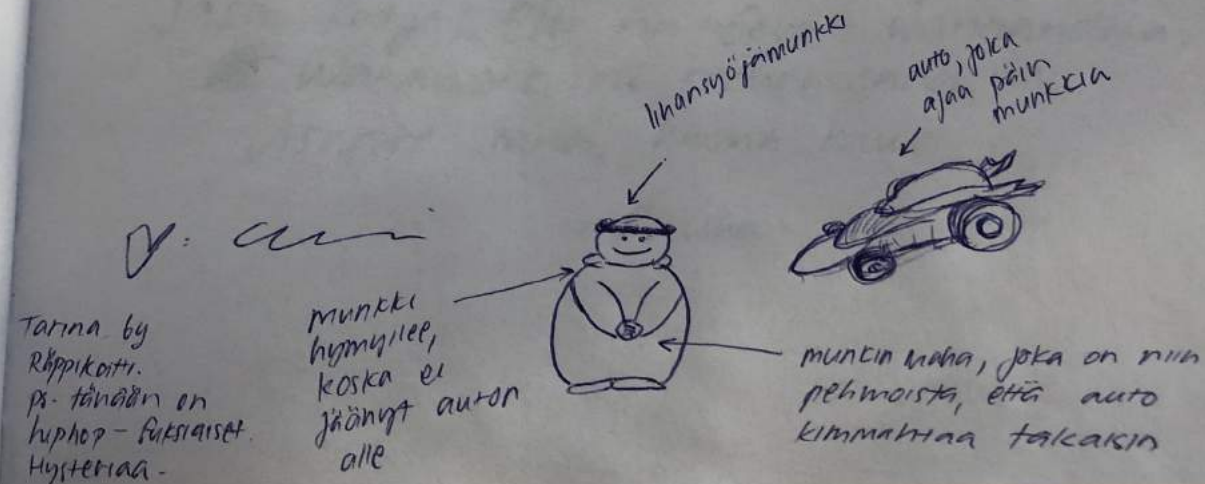
RATKAISUT SIVUN 39 RISTIKKOON

PYSTY
1 Karhukirje
2 Pikkujoulut
3 Sitsilaulukirja
4 Wabu
5 Weboodi
8 Nefa
9 Antrologi
11 Humanisti
12 Kela
16 Zoom
17 Vujut
20 Fuksit
21 Humppa
22 Harmaa
27 Kamu

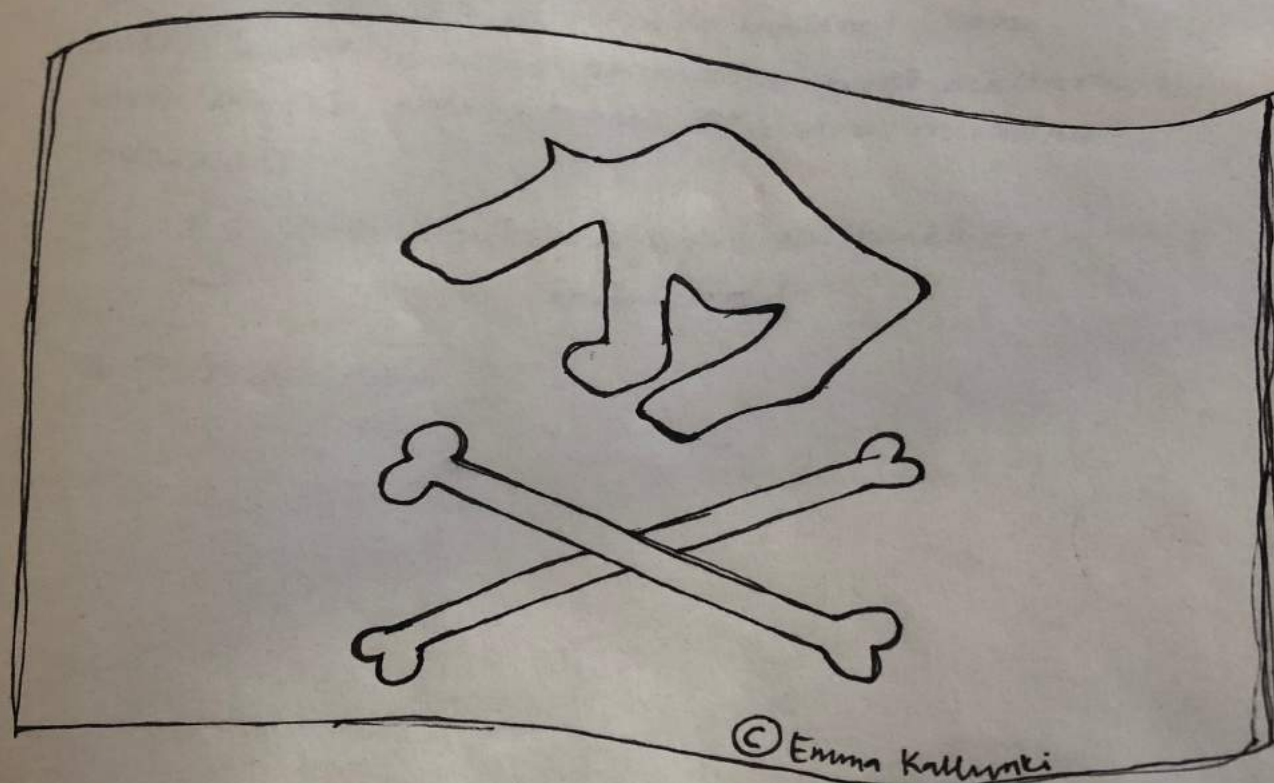
VAAKA
1 Kulo
6 Vanhainkoti
7 Kalevi
10 Karhu
13 Tuikinto
14 Alkukivet
15 Agora
17 Viini
18 Nahkiainen
19 Bingo
23 Kulttuuri
24 Tärpättä
25 Postmoderni
26 Vispiläkauppa
28 UEF

En ollut koskaan käynyt nefan uudessa
huoneessa (ei kaapissa). onneksi minulle
näytettiin tietä. Näyttää aika kodik-
kaalta ja hyvältä paikalta nukkua V.
Katjalla oli pullaakin kuulemma,
tämä hyrä. Anu piirtää tähän
jotain.

NEFAN MERIROSVOLIPPU KAIPAA VIELÄ
VÄHÄN KEHITTELYÄ....

30.3.2011

Nefa järjestöpäivillä Carelialla, edustajina Mari, Hanne & Katja. Saimme osaksemme hämmästelyä ja tapahtuma oli mahtava myyntimenestys: 7 rintamerkkiä ja 2 kassia (Hannele ja Katja tinkivät hinnan viiteen euroon). Ja kas kummaa, ylioppilaskunta myi meidän haalarimerkkejä! Niitä siis on! Ja ne oli hienoja Vihuu.

15.11.2011 Kokous klo 18.00

Hiphei!

- meiltä menee huone alta
- kannattaa käyttää heijastinta!
- suuhygienistillä käynti on ilmaista huvia ja super-rentouttavaa (sanoo Mari)
- kenelläkään ei ole mitään syötävää!
- vaaditaan sähköistä tenttimistä tai siis mahdollisuutta siihen
- missä pullavastaava?
- Murussa juomat -50% pikkujoulujuutkoilla?
- liittykää kulttuurintutkimuksen seuraan!
- synnytetään syysnahkiainen PIAN!

8.12.2011

Toimintakertomus työn alla.
Nefan muistiin iski halla.
Räkäposkella talvella hiihdettiin,
joskus keppanaa kovasti kiskottiin.
Kevätjuhlissa performanssitanssit,
vältettiin aina ambulanssit.
Punkkupäissään runosuonta ei voi hallita,
antaa kulttuurintutkijan hengen vallita!
Metsäretki taidemuseoon, pussikaljapyöräily,
hiphop-fuksiaiset, epämääräinen hyöräily.
Nefoi rocks, Nefactis, Kulo ja Oulu,
Jokela on todellinen elämänkoulu.

- Anu M.

17.2.2012

Nefalla on uusi hallitus!
Siinä on kolme uutta miestä. Älkööt he kadotko.
Älkööt myös nettivastaava kadotko. Kynä on huono.
Tämä olkoon parempi. Se on.

Katjalla ja Eevalla on tänään juoksentelupäivä. Ohjelmassa huone, perinnearkisto, ruokaa klo 12.15 (Hanne käski), ISYY, tilapalvelut (vai mikähän toimitilayksikkö se oli), nettiohjausta. Huh! Ja humiksella pitää myös käydä. Sitten palkitsemme itsemme jollain hyvällä jutulla.

Ensi viikolla kokoustamme.

Kaktukset tippuvat seiniltä. Onneksi meillä on paljon teetä ja crusti croc-merkkisiä dipmixejä.
-Katja

2.2.2013

Puheenjohtajan krapulainen "koulutuspäivä". Uudella PJ:llä on vallankumouksellisia ajatuksia ja se juo energiajuomaa ja laulaa. Löysimme jäsenrekisterin ja pohdimme valomainosten vaatimista popilta. Äänitehosteetkin ois kivoja.

Nefa on siis hyvissä käsissä, minä voin jo alkaa eläköityä.

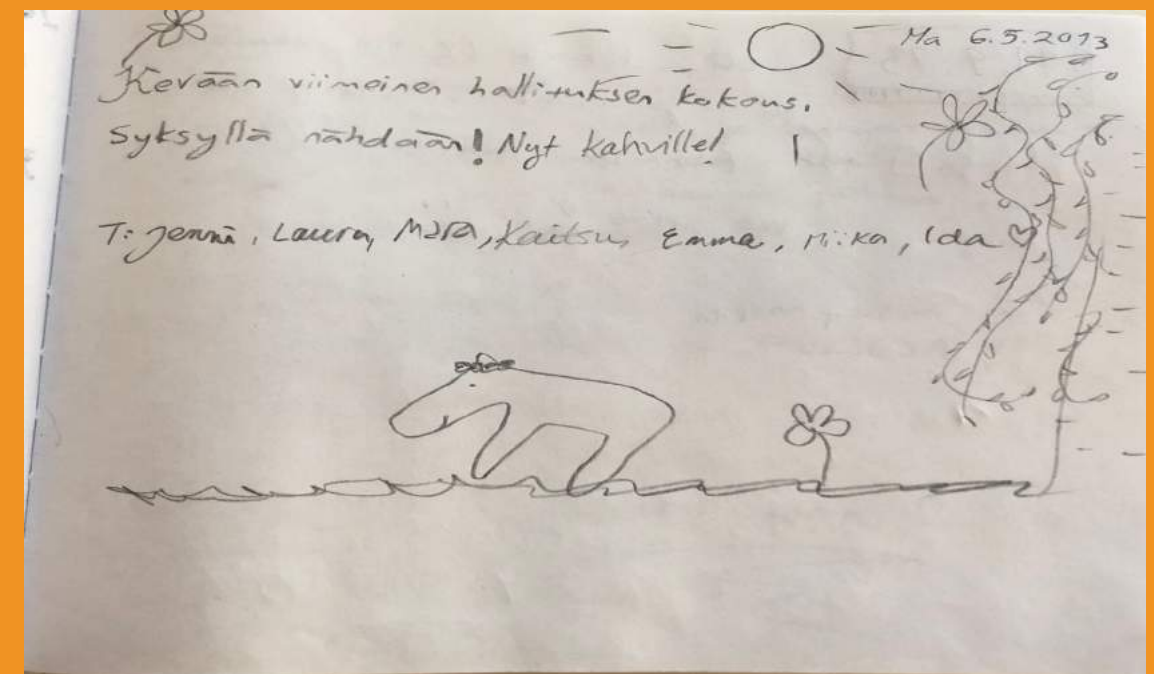
-Katja

3.3.2012

Huoneen tsekkaus H.kastajaisten jäljiltä. Pullokassi haisee. Sotkusta.

Vaatteita kuivamassa. Termari vessassa. Kaaos?

Vain hallittu sellainen.

Kulttuurintutkimuksen opiskelija,

tiesithän, että me TAKUssa huolehdimme asemastasi työelämässä ja tuemme oikeuksiasi opiskelijana.

Liity osaksi 3500

taide- ja kulttuurialan asiantuntijan ja opiskelijajäsenen joukkoa nyt!

Saat mm. maksuttomia koulutuksia, lakipalvelua, palkkaneuvontaa, verkostoja, alan oppaita ja palkkasuosituksen käyttöösi.

TAKU

Taide- ja kulttuurialan
ammattijärjestö

www.taku.fi

RUNO

*Pidän sitä elämäni parhaana aikana, koska siitä on
kulunut jo niin kauan, etten voi muistaa kaikkia
yksityiskohtia*

*Näyttelijät ovat edelleen samoja
Vain roolit ja vuorosanat ovat vaihtuneet
Elämän näyttämö ilmenee koruttomana, mutta siitä ei
puutu mitään*

*Huomaan jäniksen juoksevan pihatien poikki
Se näyttää samalta kuin silloin joskus ennen
Eihän se ole sama jänis, mutta se vain näyttää siltä
Ehkä se on kaikista lohdullisinta*

Kristiina Janhunen, Itäkynän päätoimittaja 2021

TUNNETKO NAHKIAISEN?

Nahrkainen (*lampetra fluviatilis*) on täysikasvuksena noin 20 – 30 cm pitkä matomainen, suomuton ja leuatton selkäjanteinen vedenelävä, joka haastaa luokittelet. Nahrkaisen taksonominen yläluokka, leuatomat kalat, on eräänlainen kompromissi, kun taas luokka ympyräsuiset on varsin hyvin otusta kuvaava. Kala nahrkainen ei varsinaisesti ole – tai sitten on: ”[y]hden määritelmän mukaan ympyräsuiset ovat kaloja ja toisen mukaan eivät”¹. Ympyräsuiset ovat eräänlaisia eläviä fossiileja, sillä niitä on uiskennellut merissä me jo vähintään 500 miljoonaa vuotta².

Täyskasvuisen nahrkaisen suu on pyöreä, hampaiden reunustama ”imukuppi”, jolla se loisena tarttuu kalan ihoon, roikkuen mukana samalla kalvaen ja imien isäntänsä kudosta sekä ruumiinnesteitä.

(©TURUN SANOMAT / ARKISTO)

Tämän lisäksi nahrkaiset syövät myös kuolleita kaloja.

Nahrkaisen fysiologisiin erikoisuuksiin kuuluu myös sen ”kolmas silmä”, pääläella silmien välissä sijaitseva valo aistiva elin. Tätä yöaktiivinen eläin käyttää lähinnä valon välttelemiseen – esimerkiksi valaistulta sillalta veteen kajastava valo voi pysäyttää nahrkaisparven etenemisen virrassa².

Nahrkaisen elämä alkaa toukkavaiheella ja ”likomadot” viettävät 4–6 vuotta jokien rantahietikossa. Tämän jälkeen ne muuttavat toistamiseen muotoaan ja vaeltavat merelle, palaten taas jokiin kutemaan noin 10-vuotiaana.

Nahrkainen varustautuu syksyiseen kutonukseen keräämällä vararavinnon⁸, jonka johdosta sen ruumiinpainosta on pyyntiaikaan noin kolmannes rasvaa. Jokeen nousemaan se ei enää syö, ja sen ruuansulatus surkastuu. Tämän johdosta nahrkaisten tarkka perkaaminen ei ole yhtä välttämätöntä kuin monilla kaloilla. Lisääntymiseen valmistautuva nahrkainen elää vararavintonsa turvin loppukevään kutuun saak-

ka, minkä jälkeen yksilö menehtyy⁸.

Suurin osa pyynnistä tapahtuu syksyn kutonousun yhteydessä Perämereen laskevista joista Torniojoelta Kokemäenjoelle². Nahrkainen on tunnettu ja arvostettu erityisesti Pohjanmaan rannikolla³, mutta kuuluu ruokakulttuuriin myös Satakunnassa ja Kymenlaaksossa. Torniojoki on tietävästi pohjoisin jokinahrkaisen kutujoki, josta esiintymisalue levittäytyy aina Välimerelle saakka, Italiassakin se on tunnettu jo antiikin ajoilta⁴.

Rauhoitus aika kestää 1.4. – 15.8. ja kiivain pyyntisesonki ajoittuu elo – syyskuun vaihteeseen, jatkuen osalla pyytäjistä vielä ensimmäisten jäiden jälkeenkin. Maun tosin kerrotaan heikkenevän syksyn edetessä, ymmärrettävästi em. biologisten syiden johdosta. Talvella nahrkaista on ollut tapana pyytää jään alta syötiksi mateenpyyntiin⁸.

Himankalainen **Martti Penttilä**, 76, kertoo olleensa mukana nahrkaisenpyynnissä noin kymmenvuotiaasta saakka. Hänen mukaansa pyytäjien ikäännyessä nahrkaisen pyynti on vähennyt. Pyynti nykyisellään on pääosin pienimuotoista, mutta nahrkaista toimitetaan kalatiskaile ja torikojuille ympäri Suomen.

Nahrkaista on perinteisesti pyydetty eri mallisilla noin kynänpaksuisista pajusuikaleista (Kalajoki – Simojoki) tai kuusisäleistä, *listeistä* (Peräpohjola) valmistetuilla merroilla, joiden kapea suuaukko ehkäisee tehokkaasti sivusaalista. Perinteinen merta on kuitenkin poistunut lähes kokonaan pyyntikäytöstä, sillä se on työläs valmistaa ja kestää parhaimmillaankin vain muutaman pyyntikauden. Penttilä pitääkin nykyisiä, muovipäälysteisistä metallilankaverkosta valmistettuja mertoja helpompina ja tehokkaampina, perinteisten mertojen valmistustaidon ollessa kenties hiljalleen katoavaa kansanperinnettä. Nahrkaisen rysäpyyntiä harrastetaan myös, mutta siihen on kohdistettu joitakin erityisiä rajoituksia.

Nahrkaissaaliit vaihtelevat suuresti vuosien välillä ja myös pyyntikauden aikana. Erityisen suuria saaliita voidaan saada tulvien ja syysmyrskyjen aikaan, jolloin pyydyksetkin ovat olosuhteiden armoilla. Alkuperältään tuntemattoman sanonnan mukaan ”kun joki antaa, sillä ei ole määrää ja kun heittää antamasta, sillä ei tunnu olevan loppua”^{8:268}.

Penttilän mukaan nahrkaisen pyyntipaikoista on kiistelty ajoittain jopa raastuvassa saakka. Parvet seurailevat jokien virtapaikoissa omia reittejään, joille pyydykset täytyy asettaa. Tiiviinä parvena uiminen auttaa nahrkaista vastustamaan kovaa virtausta. **Eero Yliniemen** mukaan ”pato on joka syksy rakennettava niin, ettei pyydetävälle jää ohiuinnin mahdollisuutta”^{8:265}.

Martti Penttilä kertoo, että aiemmin nk. manttaalijärjestelmän aikaan kutujoista oli määritetty raja-

(LUKE & WIKIMEDIA COMMONS / GUSTAF VON NUMERS)

tut pyyntipaikat eli *juovat*, jotka oli jaettu maatilallisille tilusten koon perusteella määrättyjen *manttaalien* mukaan siten, että eri pyytäjät saattoivat saada eri vuosina pyyntioikeuden eri *juovaan*. Tämän lisäksi maattomalle ym. järjestelmässä osattomaan asemaan jäävälle väestölle oli nimetty nk. *kruununjuova* eli julkinen pyyntialue.

Myöhemmin vesistöjä koskeva lainsäädäntö on toisinaan törmännyt paikallisiin sopimuksiin väylien sijainneista ja pyydyspaikkojen jaoista, kun pyydyksiä on asetettu nahrkaisten reittejä seuraillen alueille, jotka tulisi lain mukaan pitää niistä vapaana.

Nahrkainen jakaa tunteita muutenkin: Penttilä kuvailee sen erikoisen maun muistuttavan traania eli valaan- tai hylkeenrasvaa, minkä lisäksi etenkin matalan veden aikaan pyydytyissä nahrkaisessa kuuluu maistuvan ”joki”, ”levä” tai pohjan humus.

Nahrkaisten valmistus ruuaksi aloitetaan tappamalla ne suolavesikylyvyssä, mitä ennen sameasta vedestä pyydettyjä nahrkaista on saatettu pitää elävinä sumpussa raikkaassa ja kylmässä vedessä makuvirheiden poistamiseksi.

Paksun limakerroksen irrottamiseen käytetään joko mainittua sumpussa pitoa ja huuhtelua, harjaamista tai tuhkaa⁵. Sisälmysten poistamisen perus-

VASEMMALLA:
NAHKIAISHAVAINNOT
ORANSSILLA.

ALLA: SATAKUNNAN
MAAKUNTAKALA
NAKKILAN
KUNNANVAAKUNASSA

teellisuus vaihtelee riippuen valmistusmäärästä. Veri, jonka sanotaan olevan lievästi myrkyllistä, saadaan erotettua suolakäsittelyllä. Nahrkainen kypsennetään hiilloksella eli himankalaisittain *hiillokolla*, pannulla, uunissa tai savustamalla.

Sesonkiluontoisuutensa johdosta osa nahrkaissaaliista säilötään paistamisen jälkeen etikkaan. Nahrkaista myös suolataan ja kuivataan eli riiputetaan. Parhaalta sen kuitenkin kerrotaan maistuvan ”suoraan [hiillostus] ritalältä”⁵.

Ainakin Satakunnassa nahrkaiskaupassa mit-tayksikkönä toimii *kerpu*, joka tarkoittaa 31 kappaletta nahrkaista ja painaa 1 – 1,2 kg⁵.

Nahrkaisen kotitarvepyynti ja valmistus on vähentynyt, minkä johdosta yhä harvempi suomalainen on nykyään maistanut tätä ennen herrojen herkkuna pidettyä eksoottista otusta: ”Ennen emännät paistivat niitä useissa Iijokivarren taloissa. Perinne on kaatoamassa” (kalakauppias **Hannu Kuha**)⁴.

Siinä missä nahrkainen on toisten herkkuihin, toisille se on limainen, käärmemäinen iljetys - neutraali suhtautuminen otuksen ruokakäyttöön vaikuttaa olevan varsin harvinaista. ”Lieroa” lautasella siis joko rakastetaan tai vihataan.

Nakkilan Nahrkaissavustamossa työskentele-

”MERTOJA NAHKIAISPADOSSA”. EERO NASKALI, 1985-86, MUSEOVIRASTO, KANSATIETEEN KUVA-KOKOELMA

TIM TREGENZA, WIKIMEDIA COMMONS

”...tietoisuus on syntynyt nahkiaisten kehittyessä ja kaikilla sen jälkeen kehittyneillä selkärangaisilla on myös jonkinasteinen tietoisuus.”⁷

”OULUJOEN PYHÄKOSKEN PATOIHIIN ASE-
TETTU PYÖREÄSUINEN MERTA ON VARUS-
TETTU KORVILLA”

ILARI JÄRVINEN, MUSEOVIRASTO

Lähteet

- 1 Vanhala, Ville (2015) Jos nahkiainen ei ole kala, mikä sen on?. Seura. Luettu 7.11.2021 sivulta <https://seura.fi/ilmiot/tiede-ja-luonto/josnahkiainen-ei-ole-kala-niin-mika-sen/>
- 2 Degerman, Risto (2018) Tykkäätkö nahkiaisesta? Kurjia uutisia, sillä syksyn erikoisherkun saatavuus on tänä vuonna surkea. Yle Uutiset. Luettu 7.11.2021 osoitteesta <https://yle.fi/uutiset/3-10372366>
- 3 WWF (2020) Nahkiainen. Kalaopas. Luettu 7.11.2021 sivulta <https://wwf.fi/kalaopas/laji/nahkiainen/>
- 4 Mainio, Tapio (2020) Suomen joet ovat miljoonan nahkiaisien koti – ”Nahkiaisperinne on katomassa”. Talouselämä 17.11.2020. Luettu 7.11.2021 osoitteesta <https://www.talouselama.fi/uutiset/suomenjoet-ovat-miljoonan-nahkiaisien-kotinahkiaisperinne-on-katomassa/a38000d3-830e-4425-a1c7-8c7c3a411121>
- 5 Viirret, Raili (2017) Nahkiaissaalis on tuurista ja tuulista kiinni. Raahen Seutu 26.8.2017. Luettu 7.11.2021 osoitteesta <https://www.raahenseutu.fi/nahkiaissaalis-ontuulista-ja-tuurista-kiinni/350388>
- 6 Mainio, Tapio (2020) Nahkiaispaistamon bisnestä rajoittavat kauhutarinat, mutta yhtiö pyörii jo kolmannessa polvessa – ”Pitkään olen tehnyt 14-tuntisia päiviä”. Talouselämä 17.11.2020. Luettu 7.11.2021 osoitteesta <https://www.talouselama.fi/uutiset/nahkiaispaistamon-bisnesta-rajoittavat-kauhutarinat-muttayhtiopyorii-jo-kolmannessa-polvessa-pitkaanolentehnyt-14-tuntisia-paivia/22bc96dd-13f1-4497-9f5d-e07ef1c1c86a>
- 7 Tanskanen, Sampo (2020) Neurobiologinen naturalismi: Miten tietoisuus syntyy materiasta. Kandidaatintyö. Oulun yliopisto, luonnontieteellinen tiedekunta.
- 8 Yliniemi, Eero (1999) Nahkiaispyynnistä Peräpohjolassa. Teoksessa Laaksonen, Pekka & Sirkka-Liisa Mettomäki (toim.) Tuulen jäljillä: kirjoituksia kansanperinteestä ja kulttuurihistoriasta. Kalevalaseuran vuosikirja 77–78. Suomalaisen kirjallisuuden seura, Helsinki

Lauri Kauppila

NEFA GOES KUHASALO

Jo ehkä perinteinen syyslukukauden retki Kuhasaloon oli jälleen suosittu. Tämän vuoden retki oli 22. päivä syyskuuta kauniin aurinkoisena päivänä. Retki sisälsi rentoa ulkoilua ja kävelyä Kuhasalon poluilla, jonka jälkeen grillattiin porukalla. Ihmisten lisäksi myös nelijalkaiset viihtyivät retkellä!

ELOKUVA-ARVIO

Hytti nro 6

Draama

Ensi-ilta 29.10.2021

Olin odottanut **Juho Kuosmasen** ohjaamaa *Hytti nro 6*:a innolla, sillä pidin paljon Kuosmasen edellisestä ohjaustyöstä, *Hymyilevästä miehestä*. *Hytti nro 6* on Kuosmasen toinen kokopitkä. Kiinnostavan tuotannosta tekee erityisesti se, että elokuva kuvattiin filmille junassa Venäjällä, eikä Kuosmanen osaa venäjää, jota elokuvassa muutamia suomenkielisiä vuorosanoja lukuun ottamatta puhutaan.

Elokuva perustuu **Rosa Liksomin** samannimiseen romaaniin, joka julkaistiin vuonna 2011 ja voitti Finlandia-palkinnon. Luin sen tovi ennen elokuvan näkemistä, joten lopussa vertaan teoksia hieman toisiinsa, vaikka yhteneväisyyksiä onkin vähän.

Seidi Haarlan näyttelemä Laura hyppää Moskovasta Murmansiin vievään junaan. Hän pohtii parisuhdettaan venäläiseen Irinaan. Junamatkasta ei hyttikaverin vuoksi kuitenkaan tule rauhallisen miehistelyn täyteinen, sillä kaivostyöntekijä Ljoha (**Juri Borisov**) vodkaapulloineen saa pinnan kireälle. Juna-kohtaamisesta muodostuu kuitenkin yllättävän merkittävä.

Hytti nro 6 osoittautui yhdeksi vuoden suosikkielokuvistani. Se on visuaalisesti ja tarinallisesti huikea. Asetelma Kuosmasen, **Andris Feldmanin** ja **Livia Ulmanin** käsikirjoituksessa on simppele, mutta sen kautta onnistutaan kertomaan sitäkin enemmän. *Hytti nro 6* on koskettava tutkielma ihmisyydestä. Elokuvassa ei ole vain matka määränpäähän, vaan matka myös ihmiseen, omaan itseensä. Kuten Kuosmasen *Hymyilevässä miehestä*, tässäkin loppuhuipennukseksi arveltava asia ei olekaan huipennus, vaan arkisesti elämä on suhteellisen tasaista.

Laura on eksyksissä itsensä kanssa. Hän haluaa olla kuin naisystävänsä Irina, mutta rakastaa naisessa vain tapaa, jolla tämä katsoo häntä. Laura on hieman vietävissä, heittäytyy asioihin mukaan sen kumminkin perehtymättä. Alun vastenmielisyyden jälkeen yhteinen sävel hyttikaveri Ljohan kanssa alkaa löytyä. Kansalaisuuden ja ensivaikutelman alta alkaa löytyä ihminen heikkouksineen ja kauneuksineen. Miehen karskin ja machoilevan ulkokuoren alle peittyvät herkkä persoona.

Pääroolit vetävien Seidi Haarlan ja Juri Borisovin roolisuoritukset ja roolihenkilöiden välinen kemia on upeaa. Miten paljon tunnetta voikaan välittää pelkällä olemuksella ja ilmeillä. Välillä sanottiin vähän. Juuri merkityksellistä oli kaikki mikä jäi sanomatta, mutta välittyi silti. Erityisen koskettava oli lä-

heisyyden kaipuun täyttymisen ja kyynelten täyteinen kohtaus hytissä. Kaksikon läsnäolo tuo tapahtumat ja tunteet valkokankaalta erittäin lähelle.

Elokuvan visuaalisuus utuisine filmikuvineen on vaikuttavaa. Vieläpä kun miettii miten haastavat kuvaolosuhteet ahtaassa junassa ovat olleet, on lopputulos silmiä hivelevän kaunista ja koskettavaa. Intiimiys on tavoitettu visuaalisestikin hienosti. Lähellä kasvoja kuvattujen otosten, hieman keinuvan kuvan ja taidokkaan äänisuunnittelun myötä tuntuu kuin katsojanakin olisi junassa. Puvustus ja lavastus ovat kohdillaan, ne henkivät tarkemmin määrittelemätöntä aikakautta, kenties ysäriä. Venäjällä kaikki on vähän rempallaan, on sotkuista ja kaikkialla samovaarin ja viinan huuruja.

Entä sitten romaani, joka on elokuvan pohjana? *Hytti nro 6* -elokuva ja -kirja ei voi juuri verrata, sillä ne ovat niin omia teoksiaan. Elokuvaan Kuosmanen on ottanut vain pohja-asetelman, mikä on toimiva ratkaisu. Liksomin romaanin kieli ja kerronta on hyvin kuvailevaa, että miljöö välittyy, mutta tarinan kerronta on viitteellistä. Romaanissa tyttö-niminen päähenkilö matkustaa samassa hytissä 45-vuotiaan sikailevan ja ahdistavan miehen kanssa. Matka on Moskovasta Mongoliaan, halki Siperian, kun taas elokuvassa junaillaan Moskovasta Murmansiin.

Harvemmin käy niin, että pitäisi elokuvasta enemmän kuin kirjasta, mutta *Hytti nro 6*:n kohdalla

”Miten paljon tunnetta voikaan välittää pelkällä olemuksella ja ilmeillä.”

kävi yllättäen näin. Pidin romaanista osin, mutta en tykännyt raskaasta luettelomaisesta kerrontatyylistä, tyttö-hahmon persoonattomuudesta ja vuorosanat-
tomuudesta ja päähenkilöiden välisestä valta-asetel-
masta. Kuosmasen ohjaamana pohjateoksesta inspi-
roituneena on luotu ihan oma, hieno teoksensa, miten
sovitusten pitäisi mennäkin.

Romaani on eläväinen kuvaus Neuvostoliitos-
ta, synkkä ja painajaismainen matka sen halki. Kes-
kitytään kuvailuun ja tunnelman luomiseen tapahtu-
mien ja henkilöhahmojen kustannuksella. Lyhyestä
mitastaan huolimatta romaani oli mielestäni raskaslu-
kuinen, tupattu täyteen kuvailevia sanoja luetteloiksi.
Romaani on täynnä kiinnostavia kielikuvia ja sanailua
tunnelmaa luomassa, mutta ne katoavat raskaaseen
luettelointiin.

Romaanin päähenkilö on paperinohut ja vail-
la persoonaa. Tyttö ja mies ovat vain Suomen ja Neu-
vostoliiton henkilöitymiä. On turhauttavaa seurata
jatkuvaa tytön kokemaa uhkaa misogynisessa ympä-
ristössä. Haarla ja Kuosmanen eivät halunneet toistaa
synkkyyttä ja pelkoa päähenkilön puolesta, vaan loi-

vat humanin ja lämpimän kertomuksen kahden ih-
misen kohtaamisesta.

Miia Hartikainen

Kuvaaja: Sami Kuokkanen, Elokuveyhtiö Aamu.

TEKSTARIPALSTA

Ai kun sais vielä Carelian rapeita kalapaloja ja herkul-
lisen raikasta tartar-kastiketta. Jos sitä vielä tarjoillaan
niin voisiko joku lähettää sitä meikäläiselle.

-Jo valmistunut rapeat kalapalat -fani

Kuka jaksaa enää yhtään etäopetustuokiota? Pää rä-
jähtää jo kun näkeekin Zoomin tai Teamsin logon.

-Tietotekniikkaan uupunut

Miksi Tanskan ilmankosteuden pitää olla niin korkea,
et turkinpippurit vähä sulaa ja tarttuu toisiinsa kiinni
sen jälkeen ku pussin avaa?

-Muuttolintu

Kerta on keksitty kofiiniton kahvi, niin saataisiinko
myös kahvi jossa olisi x10 määrä kofeiinia?

-Väsynyt

Älkää kuulkaa missään nimessä menkö valmistu-
maan. Ei mitään järkeä tässä touhussa. Tulee vaa tui-
jotettua seinää tai mentyä töihin. Ei ole elämää tämä.

-Vanha

On se ihanaa kun 12 opiskeluvuoden jälkeen on pääs-
syt syömään oikeaakin ruokaa opinahjossa. Täällä
kampuksella on 5 tähden ravintolat

-Rordon Gamsay

Small talk pitäisi melkein kieltää. Onko mitään tur-
hempaa olemassa? Joko mennään asiaan vitkutte-
lematta taikka jos puhuminen ja toisen jutut eivät
kiinnosta niin voisi olla hiljaa. Ilman että ekstrovertti-
eetvartit ihmettelevät että mikähän tuota vaivaa
kun se ei hypi riemusta seuraleikeissä tai sano juuri
mitään.

-Introvertti

Ensimmäinen kerta kun fuksilaulu oli koitua kohta-
loksi. Tuolilta maahan on pitkä matka! :D

-Mieluummin överit ku vajarit

Unohtakaa Love Actuallyt, Home Alonet ja muut ba-
sic bitch -joululeffat. Oikeeta kamaa ovat esim. Mercy
Christmas, Jack Frost, Home Alone -leffojen ystäville
Dial Code Santa Klaus, ja klassikkona koko perheen
Rare Exports.

-Unhappy Holidays

Joulu on taas,, joulu on taas. Kattilat täynnä kiljuu.
Nyt sitä saa,, nyt sitä saa päänsä täyteen kiljuu!!! Kyllä
kelpaa, kun on taas joulu,, pääsee tyhjentämään lahja-
säkit ja maistelemaan juustopiparia,, kjeh räh!!!

-Arska tehtaalta

NEFA APPRECIATION TEXT

Tunnen paljon iloa siitä, etten ole tämän lehden ainoa, joka pitää Nefaa ja sen ihmisiä lähellä sydäntään. Mutta toisin kuin muut, aion kertoa hyvin rönsyilevästi ja pitkävetaisesti viime neljä-viisi-vuotisesta historiastani.

Olen monesti miettinyt tämän jutun kirjoittamista, mutta nyt juhlavuotena koen ajan olevan kypsä. Olen lykännyt juttua myös siksi, että minun on jotenkin vaikea pukea tunteita ja ajatuksia sanoiksi. Tämä on läsnä kaikkialla elämässäni, sillä olen erityis- ja aistiherkkä ihminen, ja koen tunteet turhankin syvästi. Sen takia asioiden selittäminen on vähän hankalaa joskus.

Mutta nyt asiaan.

Hieman taustahistoriaa: Olen nyt 23 ja aloitin nefaelämäni vuonna 2017 ollessani 18-vuotias. KÄÄK! Kuten monet kanssani jutelleet tietävät, olen kotoisin en läheltäkään Itä-Suomea, ja Joensuu oli ennen yliopistoa minulle aivan täysin vieras paikka, eikä minulla ole ollut sinne mitään kytköksiä – ei sukulaisia, ystäviä, tai muutakaan. Tai no, olen minä kuulemma joskus vauvana käynyt Botaniassa. Sitä en muista mutta isä muistaa, luotetaan siihen.

Eli tulín Joensuuhun hoo-moilasena, 18-vuotiaana eli käytännössä taas vauvana, opiskelemaan sillä muualla ei voinut ainakaan silloin opiskella kulttuuriantropologiaa UEFin kaltaisella opetussuunnitelmalla. En edes hakenut muualle tai miettinyt kahdesti, että niin, kuinkas kaukana se Joensuu nyt on ja muuta sellaista.

Sitten kävikin hassusti, aivan TODELLA hassusti. Sen lisäksi että pääsin sisään yliopistoon, nukutuaní Joensuussa yhden yön jännässä Ellin soluasunnossa, sain jo ystäviä. Menin Google Mapsin avulla keskustan halki Pimälinnaan (rip), jonne tuutorit olivat järjestäneet rennon tapaamisen ennen ekaa koulupäivää. Ja siitä se sitten lähti.

Nyt ovat asiat sitten niin, että minulla on kasa todella hyviä ystäviä, paljon ihania nefakavereita, TOSI HIENO LEHTI, kohta ainaskin melkeen tutkinto, kärsinyt kukkaro (täysin sen arvoista), ja uskomaton side Joensuuhun. Ja ainiin, avopuoliso, avoliitto. Nefaliitto! Tämä jos mikä todistaa ainejärjestömme läsnäolon elämässäni.

Olen jo palannut etelään, Vantaalle tällä kertaa. Silti opiskeluvuotia on yhä jäljellä ja tulen tietty ramppaamaan Joensuussa yhtenä. Onneksi Nefan jäsenyys on elinikäinen – maksa kerran, nauti aina.

Minäkin haluan mainita, että kannattaa uskaltaa. Mene sinne tapahtumaan, ilmoittaudu niille sitseille, juttele sille porukalle jolla näyttää olevan hauskaa. Mitään pahaa tuskin tapahtuu. Aika paljon useampi asia opiskeluelämässäni olisi mennyt päin pebaa jos en olisi väkisin raahannut itseäni tuntemattomien ihmisten sekaan tutustumaan. Ja ei, tämä ei ole minulle nautinnollista tai luontaista – pelotti oikeasti tosi paljon.

Olen tosi iloinen, että fuksit ovat uskaltaneet sanoa mielipiteitään vuosien mittaan. Emme halua, että jätätte yksin, fuksi tai kukaan muukaan. Ihmiset tekevät Nefan.

Ajatus siitä, että haalarien pitäminen joskus loppuu ja on siirryttävä työelämään, harmittaa ja pelottaa vietävästi. En ikinä haluaisi luopua tästä. Koin jo varsinaisen kriisin Vantaalle muutossa. HAA, siinäkin auttoivat nefalaiset, kantoivat meidän typerän painavia kamoja pakuun.

Mutta mitä minä nyt jo synkistelen lopun aikoja – onhan tässä aikaa vielä vaikka kuinka, ja ylihinnoiteltu juna vie minut Joensuuhun yhä uudelleen.

Tehdäänpä lopuksi vielä tämmönen huikeuslista (ei järjestyksessä):

-Upeita tyyppejä ja ystäviä
-megamageet haalarit
-niin hauskoja tapahtumia, etten tule niitä unohtamaan
-Matka Prahaan... tämä ansaitsisi ihan oman juttunsa, vaikka joka lehteen.
-kasvaminen ipanasta vähemmän ipanaksi
-unelma-alalle oppiminen

Lukijoita taisin kiittää jo aiemmin, mutta kiitän silti vielä uudestaan, kuka tahansa joka tämän jaksoi lukea ansaitsee vähintäänkin kiitoksen. Mutta viimeiseksi **haluan kiittää sinua**, joka olet koskaan Nefassa minua kuunnellut, jutellut minulle, ollut minulle kiva, ottanut minut kaverikseen vaikka olen rasittava, huo-

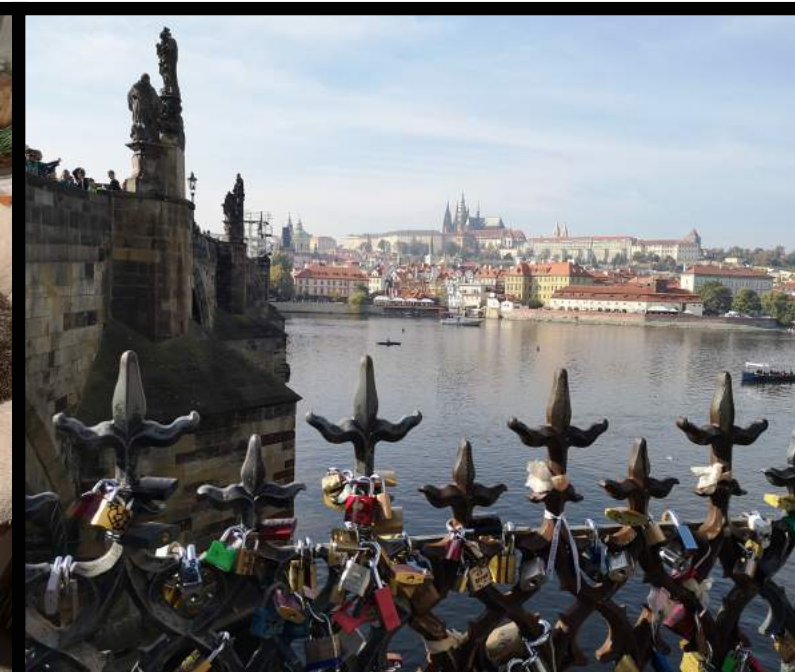

”Minäkin haluan mainita, että kannattaa uskaltaa.”

lehtinut minusta, antanut minun huolehtia sinusta, kuunnellut palopuheitani joita pidän paljon, kantanut muuttotavaroitani, antanut minun kantaa sinun kalliita tavaroitasi, ojentanut naisten vessassa vessapaperia oven alta sen ollessa loppu, kehunut minua humalassa samassa naisten vessassa kauniiksi ja ihanaksi, kutsunut minut mukaan juhlimaan, juomaan kahvia tai katsomaan telkkaria, antanut neuvoja pyydetessä ja pyytämättä, opettanut tärkeitä asioita, potkinut perseelle, silittänyt päätä, hymyillyt nähdessään minut tai ottanut selfieitä kanssani.

*Emmi Mäkelä,
ikuinen nefalainen ja humanisti*

JO ON AIKUIHIN ELETTY!

Voi tätä aikaa! Joensuun kaduil' opiskelijat ryypiskelevät solkenaan arki-iltoina. Sankoin joukoin he siirtyvät kuppilasta toiseen ja nauravat. Ei tuollainen iloittelu kuulu normaaliin elämään. Puistattavinta on se,, että toisinaan he myös tyhjentävät rakkonsa puistojemme kauniisiin pensaisiin. Ensi kesänä nuo pensaat eivät olekaan sitten kukkineet. MISTÄHÄN LIE JOHTUU!! Joukko imbesillejä toilailee julkisilla paikoilla viinapölyssä. Kyllä rassaa.. Ei moista ollut silloin kun minä olin nuori...!!!

Eikö teillä ole mitään parempaa tekemistä? Äly hoi! Ennen vanhaan opiskeltiin päivät pitkät ja käytiin vielä töissä. Ei siinä ollut aikaa millekään hauskanpidolle ja rentoutumiselle. Työtä arvostettiin ja viherpiipertäminen oli hippien hommaa. Pellot kynnettiin ja illalla saunottiin. Vähään oltiin tyytyväisiä,,, kaikki voi hyvin. Nyt sitten käydään terapiassa ja vietetään vapaa-aikaa kaikkienkokoisissa tapahtumissa. Elämyksiä! Elämyksiä! Surkuhupaisaa,, eikös juu.

Ja voiko turhempaa olla kuin nuo opiskelijoiden typerät housut täynnä kangaspaikkoja. Eikö noilla opiskelijoilla ole varaa edes ehjiin vaatteisiin tänä päivänä. PÄÄTTÄJÄT HERÄTKÄÄ! Vai meneekö opiskelijoiden kaikki viimeisetkin pennokset noihin kuppiloihin. Itse opiskelin 70-luvun lopussa. Jokainen otti opintolainaa ja rahaa kyllä riitti.

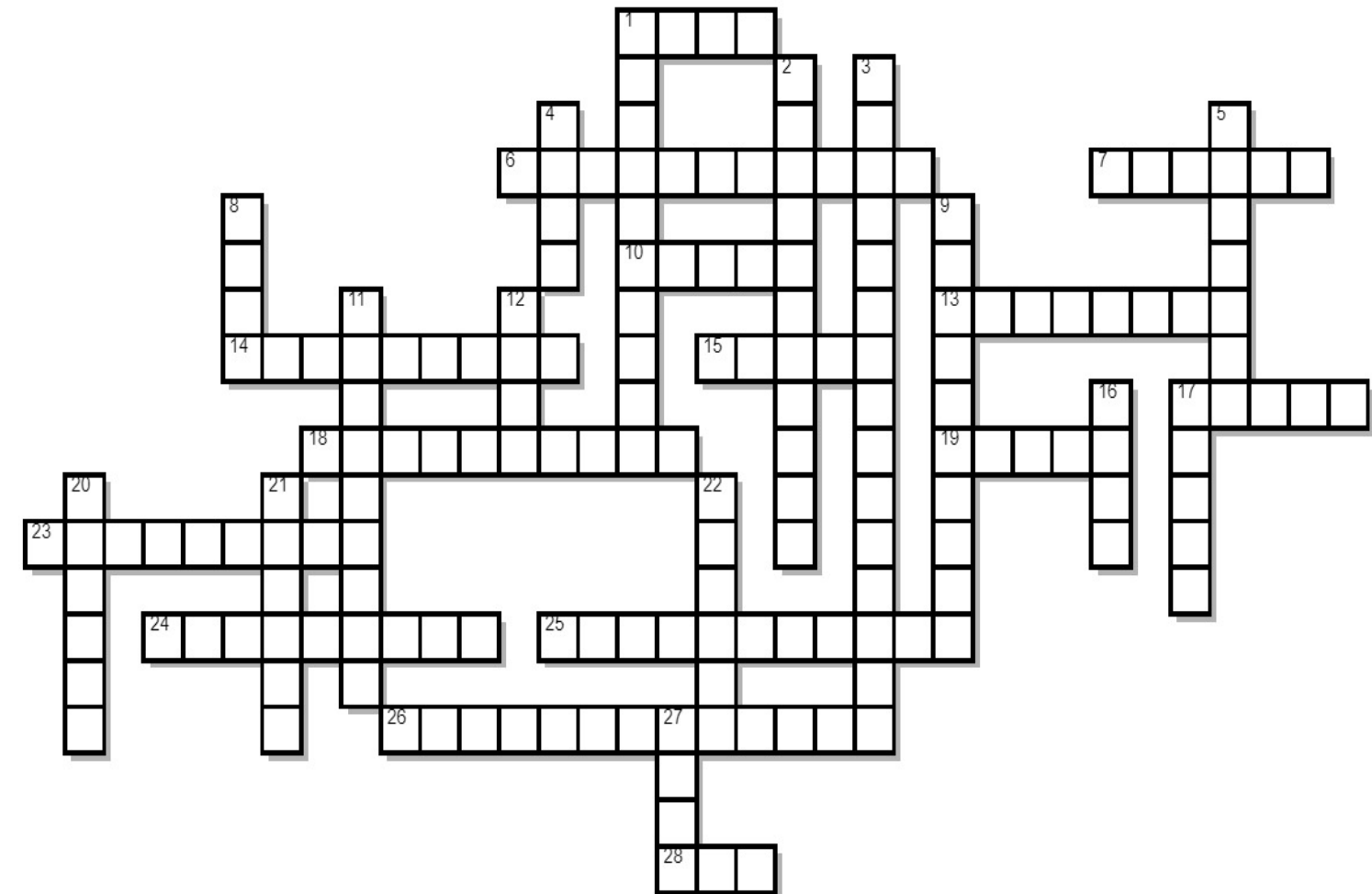
Aina olen ollut sitä mieltä, että myös anniskeluravintoloilla on vastuu siitä, että nuo hutikkaiset eivät meluaisi ikkunani alla. Anniskelijat,,, teillä on Alkoholinlain 37§:n mukaan velvollisuus, ettei alkoholijuomaa myydä eikä muutoin luovuteta vähittäismyynnissä tai anniskelussa henkilölle, jonka päihtymys on selvästi havaittavissa. Selvää päivää nuo rilluttelijat eivät ole nähneetkään!

Nykyään meno on mennyt ihan mahdottomaksi. Jos Kekkonen eläisi, ei tarvitsisi tätäkään nuorison rapistumista sietää. Kyllä luopuisin juuri kaikista noista nykyhömpötyksistä kuten puhelimista ja netistä ja muista jos saisi 80-luvun ajat takaisin. Silloin oli rauhallista, turvallista, siistää, leppoisaa ja kaikille töitä. Ihmiset halusivat ja ehtivät juttelemaan, eikä ollut mielenterveysongelmia.

Miten tähän rietasteluun ei puututa? Missä vastuu ja valvonta? Poliisit, sakottamaan!

Salvo Honoris Titulo

30+1v JUHLARISTIKKO

VAAKA

- 1 Kattojärjestö
- 6 Fuksisitsit
- 7 Joensuun Nefan maskotti
- 10 Tuttu eläin
- 13 Tavoite
- 14 Kohtaamispaikka
- 15 Humanistien koti
- 17 Humanistien pyhä juoma
- 18 Ainejärjestöverkkolehti
- 19 Lempiharrastus
- 23 Tutkimuskohde
- 24 Mitä kääntymään?
- 25 Kuinka moderni?
- 26 Jatkopaikka
- 28 Paras yliopisto

PYSTY

- 1 Postia nefalaisille
- 2 Fuksien järjestämät
- 3 Sitsien must have
- 4 Mikä ei lobu?
- 5 R.I.P.
- 8 Ainejärjestö
- 9 Verkkomedia, joka katsoo maailmaa antropologisen linssin läpi
- 11 1 tutkinto, 1000 ammattia
- 12 Sponsori
- 16 Opiskelijan painajainen
- 17 Tämän vuoden kohokohta
- 20 Nefan vauvat
- 21 Suomalaista tanssimusiikkia
- 22 Haalarien väri
- 27 Opiskelijan tietopankki

(Ristikön ratkaisut löytyvät sivulta 22.)

Ristikön tekijät: Ida Voutila, Sandra Tanninen, Elli Myllynen

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään "Jäsenmaksu", koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapaamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä ja muista illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365- järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.

